

★REVOLT

#3 21_12_08

έντονο της κατάληψης ΑΣΟΕΕ katalipsiasoe.blogspot.com
www.radio98fm.org

Έως Ώς οι Κοιτασμένοι

“Η βία που προηγήθηκε της τακτοποίησης του καπιταλιστικού κόσμου που ρύθμιζε αμείλικτα την καταστροφή των ντόπιων κοινωνικών μορφών, που διέλυσε απεριόριστα τα συστήματα έκφρασης της οικονομίας, τα είδη της εμφάνισης, του ντυσίματος, θα διεκδικηθεί και θα επιτευχθεί από τους καταπιεσμένους τη στιγμή που αποφασίζοντας να γίνει ζωντανή ιστορία, η καταπιεζόμενη μάζα θα καταβαραθρώσει τις απαγορευμένες πόλεις”

(Φραντζ Παρόν, Έως Ώς οι Κοιτασμένοι, μεταστροφή)

Editorial

Δεκεμβριανά 2008.

Η συμφωνία της Βάρκιζας έσπασε.

Έχουμε ξανά εμφύλιο.

Οι νεολαίοι, οι εκμεταλλευόμενοι, οι αποκλεισμένοι, οι μετανάστες,
οι αμετανόητοι ρομαντικοί και διασαλευτές της Τάξης...

Απέναντι στους γδάρτες ονείρων, τους ανθρωποδοιοκητές, τα πολιτικά και οικονομικά
αφεντικά, τους μπάτσους, τους δικαστές, τους εισαγγελείς, τους δεσμοφύλακες,
τους έμμισθους κονδυλοφόρους και τηλεοπτικούς προασπιστές του συστήματος.

15 ημέρες κοινωνικής εξέγερσης.

Πορείες, καταλήψεις, συγκρούσεις, επιθέσεις, απαλλοτριώσεις, σαμποτάζ, συντροφικότητα.

Τα χριστούγεννα φέτος αναβάλλονται λόγω εξέγερσης...

Δράσεις αλληλεγγύης, επίθεσης και ρήξης σε πολλές περιοχές της Ευρώπης και παγκόσμια.

Από το Παρίσι μέχρι τη Μελβούρνη, από την Μαδρίτη μέχρι την Νέα Υόρκη,
από το Αμβούργο μέχρι το Μέξικο Σίτυ, από τη Μόσχα μέχρι την Ιστανμπούλ.

Ο μεταδοτικός ιός της κοινωνικής ανταρσίας...

21 Δεκέμβρη 2008.

Οι τάσεις επιστροφής στην κανονικότητα ενδυναμώνονται.

Η κοινωνική δυναμική στους δρόμους εμφανίζει σημάδια αποκλιμάκωσης.

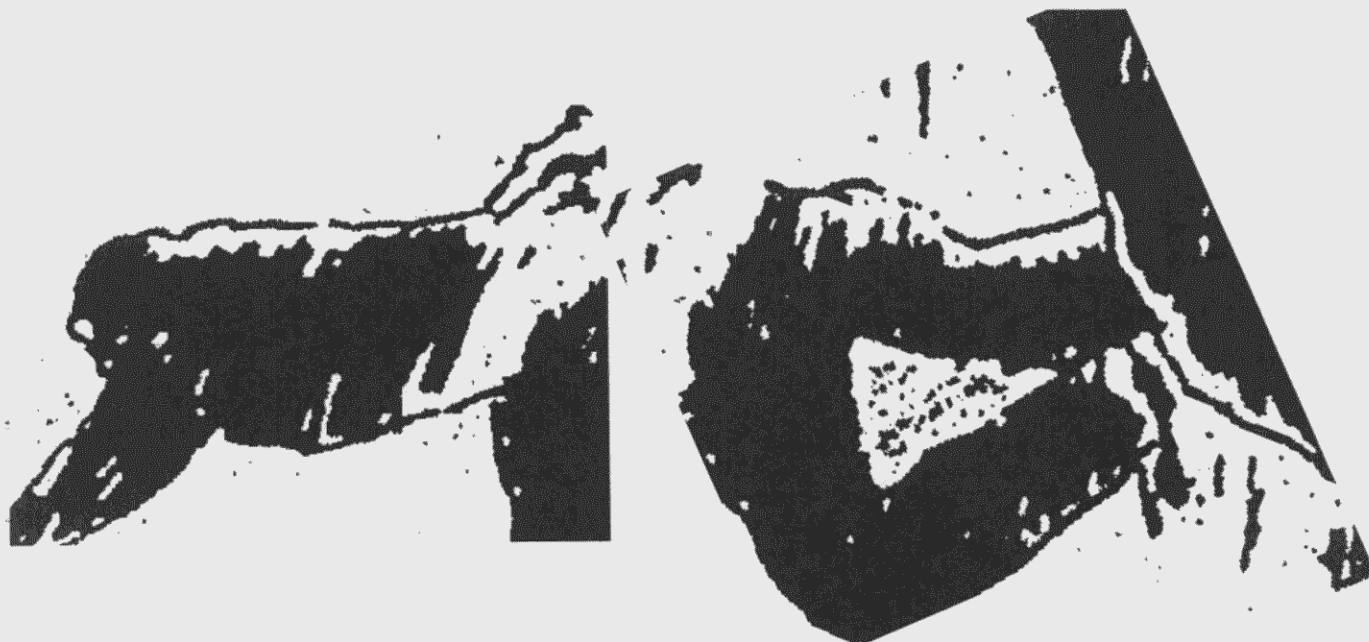
Η υπόσχεση όμως που ανταλλάξαμε στους δρόμους της οργής
και της δημιουργικότητας ισχύει...

Όλα συνεχίζονται.

Οι διωκόμενοι κι οι προφυλακισμένοι δεν είναι μόνοι τους.

Εξεγερμένο και το νέο έτος!

Διαρκές ανοιχτό ραντεβού στους δρόμους...

Η ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ LE CRI DE DESAROI D'UN IMMIGRANT NOIR

Εμένα, ενός μαύρου, η ελευθερία μου σταματάει στο κατώφλι της πόρτας του διαμερίσματός μου. Και κάνω έκκληση στην ελληνική νεολαία που την απασχολεί η ισότητα όλων και τα δικαιώματα των ανθρώπων. Για τον λόγο αυτό, ενώνομαι με εσάς στον ευγενή αγώνα που διεξάγετε, γιατί ξέρουμε ότι δεν αγνοείτε πως η αστυνομία μας στριμώχνει σε όλες τις γωνιές των δρόμων, μπροστά από τις στάσεις των λεωφορείων, του μετρό, ακόμα και μπρος στα σπίτια μας.

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικό λαέ, δεν σας το λέω σαν είδηση:

Μπρος σε έναν αστυνομικό δεν έχω κανένα δικαίωμα παρά να υπακούω μέχρι του σημείου:

- να μου πάρει την κάρτα διαμονής
- να με κλωτσήσει επειδή απλώνω τα εμπορεύματά μου
- να μου αφαιρέσει όλα τα προσωπικά μου αντικείμενα επ' αόριστον
- να με χτυπάει όποτε θέλει

Συνειδητοποιημένη νεολαία, ελληνικό λαέ, νοιώθω ότι βρίσκομαι στον 17ο αιώνα, στον αιώνα της βαρβαρότητας, όπου επιτρέπεται να πυροβολούν τον νέο Αλέξη.

Ενώνομαστε ακόμα μια φορά με τον αγώνα σας και με αφορμή αυτή την συνθήκη εκφράζουμε τα συλλυπητήριά μας στην οικογένειά του και τον ελληνικό λαό.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

[Κείμενο γραμμένο από μαύρους αδερφούς]

Σάββατο, 20 Δεκέμβριος 2008

Moi, maverau, ma liberte s'arrete au seuil de la porte de mon appartement. Et j'en appelle a la jeunesse grecque qui, consciente de l'egalite de tous et de droit de l'homme

A cet effet je m'associe en vous, dans le noble combat que vous menez, car nous savons que vous n'ignorez pas, comment la police nous traque dans tous les coins de rue, devant les arrêts de bus, de metros, meme devant nos appartements.

Jeunesse consciente, population grecque, je ne vous l'apprends pas, devant un policier, je n'ai aucune droit pour lui sinon l'obeir allant meme:

- de me dérober de ma carte de séjour pour protestation
- me donner des coups de pied pour avoir expose des marchandises
- me desaisir de mes affaires personnelles sans traces
- me fouilleter en tout circonstance

Jeunesse consciente, peuple grec, je me crois etre au 17eme siecle, siecle de la barbarie ou l'on se permet de tirer a bout portant sur le jeune Alexis.

Nous nous associons une fois de plus dans la lutte et nous profitons de l'occasion pour presenter a la famille d' Alexis, au peuple grecque nos condoleances

LA VOIX DES NOIRS

[Texte ecrite par quelques freres noirs]

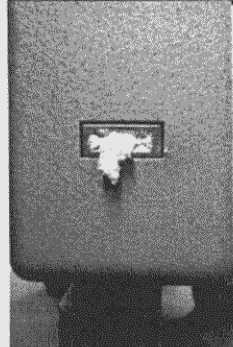
Occupation d' Asoee 19.12.2008

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΤΕΛΟΣ ΖΩΗ ΟΧΙ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ

“Στο μετρό δεν βρίσκουμε πια ίχνος δυσφορίας που καθημερινά παρεμπόδιζε τις κινήσεις των επιβατών. Οι άγνωστοι συνομιλούν, δεν προσπερνιούνται. Συμμορίες σε μυστικά συμβούλια σε κάθε γωνιά. Ευρεία μαζέματα στις λεωφόρους συζητάνε έντονα. Οι επιθέσεις συνεχίζονται από την μία πόλη στην άλλη, από την μία μέρα στην άλλη... Το ράδιο κρατά ενημέρους τους εξεγερμένους για την υποχώρηση των κυβερνητικών δυνάμεων... Αδύνατον να ειπωθεί αν πέρασε ένας μήνας ή πολλά χρόνια από τότε που ξεκίνησαν τα «γεγονότα».

Ο πρωθυπουργός μοιάζει πολύ μόνος με τις επικλήσεις του για ηρεμία.”
(από το γαλλικό βιβλίο «Η επερχόμενη εξέγερση» της Αόρατης Επιτροπής»)

φωτ: από σαμποτάζ στα ακυρωτικά
μηχανήματα του ηλεκτρικού από
ομάδες αντιεξουσιαστών

Κάποιος μόλις ακύρωσε το εισιτήριό του μπαίνοντας σε έναν σταθμό. Μέχρι την επόμενη έξοδο ένα πλήθος θα περάσει μπρός στα μάτια του, βιαστικά σαν εικόνα. Οι κάμερες, οι φυλακές και οι μπάτσοι θα βρίσκονται στην θέση τους και ίσως να μην ενοχλήσουν κανέναν μας. Αρκεί να συμμορφωθούμε με το γενικότερο πρόσταγμα των καιρών, το δόγμα της μηδενικής ανοχής: Δούλεψε, κατανάλωνε και αλίμονο αν παρεκκλίνεις από την κανονικότητα. Εξάλλου και οι διαφημίσεις βρίσκονται εκεί όπου το βλέμμα μπορεί να φτάσει. Αν αυτό το βίωμα των χώρων που μας περιβάλλει, αποκαλείται αισθητική, τότε σίγουρα μιλάμε για αισθητική της βίας που επιβάλλεται μέσω της βίας της αισθητικής προτάσσοντας την γρήγορη μετακίνηση. Έτσι λοιπόν, μια νέα νοσηματοδότηση συγκροτείται, αυτή του «δημόσιου χώρου κοινής ωφελείας» με όρους κατασταλτικούς αλλά και αντίτιμο για να πας πιο γρήγορα στην δουλειά, αντίτιμο για να κινηθείς σε μία πόλη που δεν περπατιέται.

Αν κάτι γέννησε την ανάγκη μετακίνησης με το μετρό, τούτο ήταν η ανάγκη, κράτους και κεφαλαίου ώστε εμείς, ως εργαζόμενοι-καταναλωτές να μετακινούμαστε ταχύτατα καθώς οι εργασιακές σχέσεις αναδιαρθρώνονταν. Με το μετρό, το σύνθημα του γαλλικού Μάη “Ζωή χωρίς νεκρό χρόνο” απέκτησε μία αλλοτριωμένη εφαρμογή, ελαχιστοποιώντας τον χρόνο κυκλοφορίας της εργατικής μας δύναμης και της καταναλωτικής μας δυνατότητας. Πλέον η πόλη γίνεται αντιληπτή σαν ένα επεκτεινόμενο κοινωνικό εργοστάσιο και ένα αχανές εμπορικό κέντρο, μία πόλη μηχανή, την κλίμακα της οποίας δύσκολα αντιλαμβανόμαστε. Η τοπικότητα συνθλίβεται από την μαζική κλίμακα της νέας μέγα-πόλης και κανέναν έλεγχο στην καθημερινότητα αυτής δεν νοεΐται πια. Ένας νέος σταθμός δημιουργείται προκειμένου να «αναζωογονήσει» μία περιοχή μέχρι τώρα νεκρή για το κεφάλαιο. Ο ντόπιος πληθυσμός διώχνεται και στοιβάζεται αλλού ενώ την θέση του παίρνει η φανταχτερή εμπορική δραστηριότητα. Όσο για την λεηλασία της φύσης, καθώς και για τους εργάτες που έχασαν την ζωή τους στα έργα του Μετρό και των Ολυμπιακών Αγώνων, χάριν του εθνικού καθήκοντος και μιας συστηματικής καταστροφής που ονομάζεται ανάπτυξη, κανείς δεν τόλμωσε να πει τίποτα. Εξάλλου θα τους ακολουθήσουν και άλλοι.

Μέσα σε αυτό το γενικό καθεστώς καταστολής, εκμετάλλευσης και χειραγώγησης, κυριαρχίας και ετεροκαθορισμού, η πρόσφατη δολοφονία ενός παιδιού από την ελληνική αστυνομία ήταν μία μάλλον αναμενόμενη κατάληξη ενός μηχανισμού που βρέθηκε εκεί για να απαντά με σφαίρες μόλις οι κινήσεις των εκμεταλλευομένων διασαλεύσουν το βασίλειο της κυριαρχίας. Άλλωστε τα ψυχιατρεία και οι φυλακές περιμένουν, και η εντολή είναι ρητή: Οι παραβάτες εκτελούνται. Αν κάτι υπενθύμισε το γεγονός αυτό, ήταν η παρουσία της οργανωμένης βίας μίας ελίτ, η οποία αμέσως καλεί σε τάξη και υπακοή, «ήταν άλλωστε ένα ατυχές συμβάν», λέει. Την επομένη μίλησαν για οργή, κάποιοι είπαν πως ήταν κατανοητή και ένας συφερτός από ειδικούς, κοινωνιολόγους, ψυχολόγους και δημοσιογράφους έσπευσαν να την απανευρώσουν.

Αυτή την κοινωνική ανταρσία την βιώνουμε σαν μέρος της και όχι σαν νεκρός παρατηρητής της. Είμαστε εδώ για να συμβάλλουμε σε αυτήν την ρήξη με την κανονικότητα. Ας κολλήσουμε το μικρόβιο της ανθρώπινης ζωτάνιας στον αποστειρωμένο χώρο. Ας δημιουργήσουμε έναν πραγματικά δημόσιο χώρο, ας γελάσουμε, ας συζητήσουμε, ας ζωγραφίσουμε. Ας αντισταθούμε στον έλεγχο και ας ταξιδέψουμε δωρεάν στην πόλη. Ας φέρουμε τα πάνω κάτω.

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟ ΑΓΑΘΟ

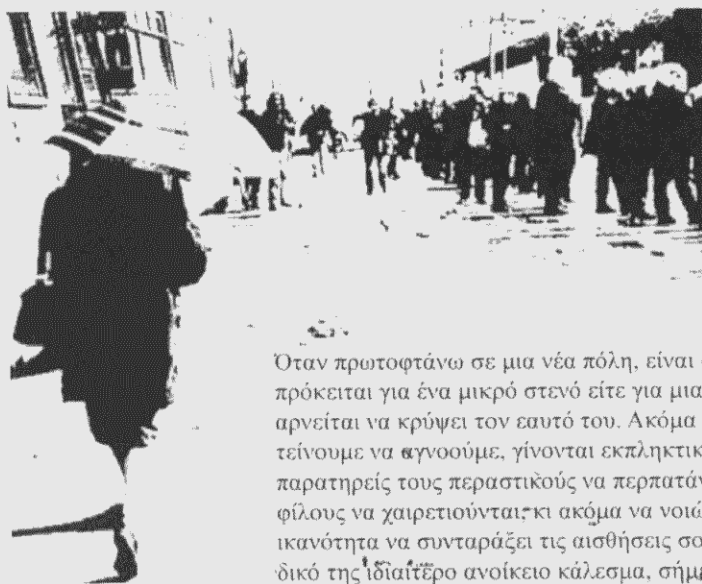
Η ΕΡΗΜΟΣ ΕΞΑΠΛΩΝΕΤΑΙ

Τα σύγχρονα μέσα μαζικής μεταφοράς δεν μεταφέρουν πλέον ανθρώπους, αλλά εμπορεύματα. Έρβια ή μη. Από την παραγωγή στην κατανάλωση. Η μαγική μετουσίωση του χώρου σε χαμένο χρόνο, η περιβόητη κακόγουστη φάρσα του αυτοκινήτου, επαναλαμβάνεται και στα σύγχρονα μέσα μεταφοράς. Στα κλιματιζόμενα τραίνα, στο γεμάτο ένοπλους φύλακες και κάμερες μετρό, στα superfast πλοία. Η ελαχιστοποίηση του χρόνου μεταφοράς συνεχίζεται με απαραίτητη συνθήκη αυτός ο χρόνος να είναι νεκρός. Να μην περνά αλλά να ξοδεύεται, με κρατημένη την ανάσα.

Το κοινό στοιχείο τραίνων, πλοίων, αεροπλάνων, αεροδρομίων είναι ο έλεγχος και η αποστείρωση. Η κάθε έκφανση ζωής αποθαρρύνεται ή απαγορεύεται ρητά. Το ζωικό επιτρέπεται να υπάρξει μόνο κανονικοποιημένο. Και η αποστείρωση κοινή τόσο στο μετρό όσο και στα αεροδρόμια, εκπληρώνει μια συνθήκη καθαρότητας που μοιάζει απελπιστικά με αυτή του θανάτου.

Σε μια άμεση αναλογία με την ερημοποίηση του φυσικού κόσμου, οι μη τόποι, οι έρημοι ουσιαστικά, των σύγχρονων μέσων μεταφοράς, επεκτείνονται στο αστικό τοπίο, ερημοποιώντας το. Μεταφερόμαστε αποξενωμένοι και απρόσωποι, σε συνθήκες υψηλής ασφαλείας, σαν προϊόντα.

Να πάρουμε πίσω τον νεκρό χρόνο, να επανοικειοποιηθούμε τους μη τόπους. Ανάψτε τσιγάρο, κολλήστε αυτοκόλλητα, μιλήστε δυνατά, πιείτε καφέ, μοιραστείτε το φαγητό σας με άγνωστους, πιάστε κουβέντα, γιουχαίρετε τους ένοπλους φρουρούς. Αφήστε τη ζωή να βρωμίσει υπέροχα τον αποστειρωμένο τους θάνατο.

Οι εμπειρίες μου στην Αθήνα

Όταν πρωτοφτάνω σε μια νέα πόλη, είναι αδύνατον να μην με συνεπάρουν όλα και ό,τι συμβαίνει. Είτε πρόκειται για ένα μικρό στενό είτε για μια βοερή πολυσύχναστη λεωφόρο, το πανταχού παρόν θαυμαστό αρνείται να κρύψει τον εαυτό του. Ακόμα και τα πιο καθημερινά στοιχεία της ζωής στην πόλη, τα οποία τείνουμε να αγνοούμε, γίνονται εκπληκτικά θελκτικά μόνο και μόνο επειδή είναι τόσο καινούργια. Το να παρατηρείς τους περαστικούς να περπατάνε με βιασύνη σε έναν πολυσύχναστο δρόμο, το να βλέπεις δυο φίλους να χαιρετιούνται· κι ακόμα να νοιώθεις τον ήλιο να σου ζεσταίνει το κορμί, έχει την εκπληκτική ικανότητα να συνταράξει τις αισθήσεις σου. Παρότι κάθε πόλη καλωσορίζει τους νέους επισκέπτες με τον δικό της ιδιαίτερο ανοίκειο κάλεσμα, σήμερα το derive στην Αθήνα γεμίζει τον περιπλανώμενο με αισθήσεις ασύγκριτες με κάθε τι άλλο.

Τι δίνει στην Αθήνα αυτή την εξαιρετική θελκτικότητα; Ίσως το ότι ο ήλιος πρέπει να σκαρφαλώσει στα βουνά που περικυκλώνουν την πόλη ώστε να λάμψει πάνω στο σώμα σου; Ίσως οι αγκαλιές των συντρόφων που μοιάζουν με αγκάλιασμα των πιο παλιών σου φίλων; Ίσως ακόμα το ότι οι βιαστικοί περαστικοί σταματάνε και παίρνουν ένα αντίγραφο από το τελευταία αναρχική έκδοση διακόπτοντας την καθημερινή τους ρουτίνα για να σταθούν ένα λεπτό και να χαμογελάσουν προς την καμένη τράπεζα που στολίζει το εξώφυλλο; Οι τέσσερις απανθρωκωμένοι σκελετοί αυτοκινήτων παρατεταγμένοι σαν παιχνίδια που κήκαν από ένα παιδί που έπαιζε με τα σπέρτα, τώρα πια ένα οδόφραγμα για το Πολυτεχνείο, σίγουρα συντελούν στην απάντηση.

Κατά την στιγμή της εξέγερσης, κάθε διαχωρισμός που επιβλήθηκε από την ταξική κοινωνία αρχίζει να επιδιορθώνεται, κι έτσι το οδόφραγμα, η περιέργεια του περαστικού, και η χειρονομία του συντρόφου συνθέτουν αόρατα την επερχόμενη πραγματικότητα. Παραπάνω από ένα πακέτο έξτρα-λεπτών προφυλακτικών, και μια μπουκιά από MDMA, η εξέγερση θα «ανεβάσει» κάθε μια εμπειρία των flaneur. Έτσι, κάθε βήμα στο αθηναϊκό πεζοδρόμιο αποτελεί μια εντατικοποίηση της ζωής και το υποκείμενο απολαμβάνει κάθε γίνεσθαι σε κάθε συνάντηση στην περιπλάνησή του. Από την 6η του Δεκέμβρη, καμία πόλη δεν μπορεί να συγκριθεί με την παλιότερη του κόσμου.

Kirilov, αμερικανός σύντροφος

“ΝΤΟΥ”

και σε τηλεφωνικά κέντρα.

Καταλήψεις από ΑΣΟΕΕ και ΓΣΕΕ εισέβαλλαν την Παρασκευή 19/12 στην εταιρεία δημοσκοπήσεων MRB και στο τηλεφωνικό κέντρο του ΟΤΕ 11888, διακόπτοντας για λίγο την παραγωγική διαδικασία και μοιράζοντας το παρακάτω κείμενο στους τηλεφωνητές/τριες που εργαζότανι σε αυτές τις εταιρείες υπό καθεστώς προσωρινότητας και ελαστικότητας:

ΜΗΝΥΜΑ ΧΩΡΙΣ ΧΡΕΩΣΗ

Είσαι τηλεφωνήτρια-της. Δουλειά σου είναι να απαντάς σε χιλιάδες τηλέφωνα για να δίνεις τις απαραίτητες πληροφορίες για την κίνηση των εμπορευμάτων στην μητρόπολη (π.χ. 11888). Ή να παίρνεις εσύ συνεχώς τηλέφωνα για να κάνεις έρευνες αγοράς/δημοσκοπήσεις για να ξέρουν τα αφεντικά το προφίλ του καταναλωτή/πολίτη στον οποίον απευθύνονται. Ή στην χειρότερη να παίρνεις τηλέφωνα για να πείσεις ανθρώπους να αποτελέσουν τους επίδοξους καταναλωτές των άχρηστων εμπορευμάτων που αναγκάζεσαι να προωθείς. Κοινή συνθήκη σε όλες αυτές τις δουλειές ο έλεγχος της παραγωγής από την μηχανή, το κεφάλι που κουδουνίζει, ο νεκρός χρόνος και τα μάτια που τσούζουν μπροστά από μια οθόνη. Κοινή συνθήκη επίσης το ωρομίσθιο των 3,5 ευρώ την ώρα ή η δουλειά με το κομμάτι κι ο συνεπακόλουθος εκβιασμός για κάλυψη των ξέφρενων στανταρντς παραγωγής της εταιρείας, όπως και τα συνεπαγόμενα «κουτσά» ένσημα. Κοινώς, μια μίζερη και άχαρη (σκατο)δουλειά που γίνεται είτε για να βγει το χαρτζιλίκι (για φοιτητές), είτε λόγω ανεργίας ή για δεύτερη δουλειά για τους «επαγγελματίες» επισφαλείς εργαζόμενους...

Πρόκειται για δουλειές στις οποίες απασχολούνται όλο και περισσότεροι/ες, από την στιγμή που οι θέσεις εργασίας που προσφέρουν τα αφεντικά είναι περιορισμένου βεληνεκούς. Μάλιστα αρχίζουμε να υποψιαζόμαστε ότι οι προτάσεις των «από πάνω» για 3 μέρες εργασίας την εβδομάδα έχουν ως σκοπό να στρέψουν τους/τις εργαζόμενους/ες σε τέτοιες ελαστικές σχέσεις εργασίας. Προφανώς όχι για να δουλεύουμε λιγότερο, αλλά για να δουλεύουμε σε παραπάνω από μια δουλειά και να επιβιώνουμε προσθέτοντας επιμέρους χαρτζιλίκια. Πέρα από αυτό, είναι αρκετά βολικό για τα αφεντικά το να δημιουργούν «εργαζόμενους χαμαιλέοντες», που ως προσωρινοί αδυνατούν να οργανωθούν με τους συναδέλφους τους, να διατυπώσουν αιτήματα, να διεκδικήσουν. Είναι χαρακτηριστική η προσπάθεια αρκετών νέων εργαζομένων σε τέτοιες δουλειές τα τελευταία χρόνια να οργανώσουν συλλογικές δομές (π.χ. σωματεία βάσης), προσπάθειες που όλες αποτυγχάνουν όχι γιατί λείπει η όρεξη, αλλά επειδή η προσωρινότητα σε αυτούς τους χώρους δεν αφήνει περιθώρια για σταθερή παρέμβαση.

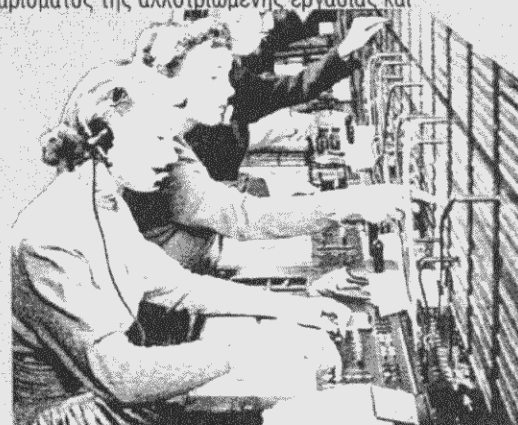
Κι ενώ δίνονται αυτές οι άνισες συνδικαλιστικές μάχες, για τον επίσημο συνδικαλισμό αυτή η κατηγορία εργαζομένων απλά δεν υπάρχει. Αρκεί άλλωστε που η αριστερά και τα ΜΜΕ σου κοτσάρουν μια ταμπέλα του στυλ «γενιά των 400 ευρώ». Οπότε εσύ να πρέπει να τους δείξεις ευγνωμοσύνη που σε ανακάλυψαν κι ας ξέρεις ότι δεν αλλάζει ποτέ τίποτα προς το καλύτερο σε αυτές τις δουλειές. Άλλωστε οι εργατοπατέρες έχουν σημαντικότερες δουλειές να κάνουν από το να παρεμβαίνουν ενάντια στην ελαστικοποίηση της εργασίας: Ξέρετε τώρα, να ξεπουλάνε απεργίες, να υπογράφουν αυξήσεις του 1 ευρώ, να φωτογραφίζονται με τους βιομηχάνους του ΣΕΒ κτλ.

Σύμφωνα άλλωστε με το γνωστό «παιδί της πιάτσας» Παναγόπουλο, οι σωστοί εργάτες βρίσκονται το πρωί στις δουλειές τους κι οπότε δεν τους μένει χρόνος να καταλαμβάνουν τα συνδικαλιστικά παλάτια της ΓΣΕΕ. Ας ενημερώσουμε τον εν λόγω εργατοπατέρα ότι μεγάλο κομμάτι της νεολαίας και των εργαζομένων που εδώ και δυο εβδομάδες συγκρούεται, διαδηλώνει και καταλαμβάνει δημόσια κτίρια απασχολείται σε τέτοιου είδους δουλειές κι οπότε, το λαστιχένιο ωράριο κι η συνθήκη της επισφάλειας, του παρέχουν την δυνατότητα μεταξύ εξέγερσης κι εργασίας κάποιες φορές να επιλέγει την πρώτη. Σαν μια μορφή αόρατης κι ανεπίσημης απεργίας. Ατομικοί τρόποι πάντα υπάρχουν. Από το να γράφεις άδειες για να συμμετέχεις στην διαδήλωση, μέχρι το να παρτάς τέτοιου είδους δουλειές για ένα διάστημα, αφού άλλωστε έχεις συνηθίσει να τις αλλάζεις σαν τα πουκάμισα.

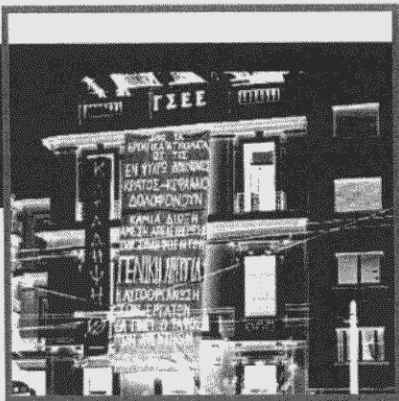
Όπως υπάρχουν και ατομικοί τρόποι μπλοκαρίσματος των ξέφρενων ρυθμών παραγωγής. Από ένα τσιγάρο ή μια βόλτα στην τουαλέτα που κρατάει παραπάνω ή άλλους «υπόγειους» τρόπους άρνησης της εντατικοποίησης (γιατί υπάρχουν και εταιρείες που σου κόβουν από το μισθό ανάλογα με τον χρόνο κατουρήματος). Κάθε εργαζόμενος/ή κάνει ότι μπορεί για να δουλεύει λιγότερο, από την στιγμή άλλωστε που πρόκειται για δουλειές που δεν προσφέρουν κανένα κοινωνικό όφελος, που τις κάνει χωρίς να βρίσκει κανένα νόημα σε αυτές πέρα από τα λεφτά. Γι' αυτό κιόλας όσο αυξάνονται τέτοιες δουλειές δεν μένει άλλη λύση από το να τις σαμποτάρεις. Αν τόσοι χιλιάδες επισφαλείς εργαζόμενοι δεν μπορούν να κάνουν μια κλασσικού τύπου απεργία, μπορούν σίγουρα να καταστρέψουν την κανονικότητα της εμπορευματικής λειτουργίας του μητροπολιτικού κέντρου, συμμετέχοντας μαζί με άλλους εξεγερμένους στα συγκρουσιακά γεγονότα που ακολούθησαν την δολοφονία του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου. Πέρα από τα ξεσπάσματα οργής, ένα από τα ζητούμενα είναι η ατομική αντιπαραγωγική διάθεση να βρει εκείνα τα μονοπάτια μέσα από τα οποία θα μεταμορφωθεί σε συλλογική διάθεση μπλοκαρίσματος της αλλοτριωμένης εργασίας και καθημερινότητας.

Από τη στιγμή, λοιπόν, που η ΓΣΕΕ έχει γραμμένο τον κόσμο της ελαστικής εργασίας, σας καλούμε στο απελευθερωμένο, από εργάτες, κτίριό της, καθώς και στις υπόλοιπες καταλήψεις, για να αυτοοργανώσουμε μαζί τη συλλογική μας δράση.

Εργαζόμενοι, προσωρινοί, φοιτητές, άνεργοι από τη Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών και την Κατάληψη ΑΣΟΕΕ

την ιστορία μας ή θα την καθορίσουμε εμείς ή θα καθοριστεί ερήμην μας.

Εμείς, οι χειρώνακτες εργάτες υπάλληλοι, άνεργοι, προσωρινοί, ντόπιοι και μετανάστες, που δεν είμαστε τηλεθεατές και συμμετέχουμε από το Σάββατο βράδυ, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις με την αστυνομία, στις καταλήψεις του κέντρου και των γειτονιών, που πολλές φορές χρειάστηκε να παρατήσουμε τη δουλειά μας και τις καθημερινές μας υποχρεώσεις για να βρεθούμε στο δρόμο με τους μαθητές, τους φοιτητές και τους άλλους προλετάριους που αγωνίζονται.

Αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτήριο της γσσε για :

Να το μετατρέψουμε σε χώρο ελεύθερης έκφρασης και συνάντησης των εργατών.

Να διαλύσουμε το μύθο που προωθούν τα ΜΜΕ ότι οι εργάτες ήταν και είναι απόντες από τις συγκρούσεις και ότι η οργή που εκφράζεται αυτές τις μέρες είναι υπόθεση 500 «κουκουλοφόρων», «κουληγκάνων» και λοιπά παραμύθια, ενώ στην οθόνη και στα παρόθυρά τους οι εργάτες ήταν παρόντες ως οι πηηγέντες τις σύγκρουσης, την ίδια στιγμή που η καπιταλιστική κρίση στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο οδηγεί σε εκατοντάδες κιηλάδες απολύσεις οι οποίες από τα ίδια τα ΜΜΕ και τους διαχειριστές τους παρουσιάζονται ως «φυσικό φαινόμενο».

Να στηλιτεύσουμε και να αποκαλύψουμε το ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στην υπονόμευση της εξέγερσης και όχι μόνο. Η γσσε και όλος ο συνδικαλιστικός μηχανισμός, που τη στηρίζει, δεκαετίες τώρα, υπονομεύουν αγώνες, παζαρεύουν την εργατική μας δύναμη για ψίχουλα, δισωνίζοντας το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της μισθωτής σκληριάς. Ενδεικτική είναι η στάση τους την προηγούμενη Τετάρτη που ακυρώνοντας την προγραμματισμένη απεργιακή πορεία περιορίστηκε στην οργάνωση μιας σύντομης συγκέντρωσης στο Σύνταγμα φροντίζοντας παράλληλα να διώξει τον κόσμο άρον-άρον από την πλατεία μην τυχόν μολυνθούν οι συγκεντρωμένοι από τον τό της εξέγερσης.

Να ανοίξουμε για πρώτη φορά αυτό το χώρο- ως συνέχεια του κοινωνικού ανοίγματος που δημιούργησε η εξέγερση- ο οποίος έχει κτιστεί με τις δικές μας εισφορές και από τον οποίο είμαστε αποκλεισμένοι. Γιατί τόσα χρόνια εμπιστευόμαστε την τύχη μας σε κάθε λογής σωτήρες, φτάνοντας να χάσουμε ακόμα και την αξιοπρέπεια μας. Σαν εργαζόμενοι πρέπει να αρχίσουμε να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας και να μην αναθέτουμε τις ελπίδες μας σε κανέναν πεφωτισμένο ηγέτη ή «ικανό» αντιπρόσωπο. Πρέπει να αποκτήσουμε φωνή, να βρεθούμε, να μιλήσουμε να αποφασίσουμε και να δράσουμε. Ενάντια στη γενικευμένη επίθεση που βρισκόμαστε. Η δημιουργία συλλογικών αντιστάσεων «από τα κάτω» είναι μονόδρομος.

Να προωθήσουμε την ιδέα της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης στους χώρους δουλειάς, τις επιτροπές αγώνα και τις συλλογικές διαδικασίες βάσης καταργώντας τους γραφειοκράτες συνδικαλιστές.

Τόσα χρόνια καταπνίγουμε τη μizέρια, τη ρουφιανιά και τη βία στη δουλειά. Συνηθίσαμε να μετράμε τους σκατεμένους και τους νεκρούς μας- γεγονότα που βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα». Συνηθίσαμε να μετράμε και ν' αδιαφορούμε για τους μετανάστες- ταξικούς αδελφούς μας- που δολοφονούνται. Κουραστήκαμε να ζούμε με το άγχος της εξασφάλισης του μισθού, των ενσήμων και μιας σύνταξης που φαντάζει όνειρο απιστηλό.

Όπως παλεύουμε ώστε να μην αφήσουμε τη ζωή μας στα χέρια των αφεντικών και των συνδικαλιστών αντιπροσώπων- έτσι δε θ' αφήσουμε στα χέρια του κράτους και των δικαστικών μηχανισμών του κανένα από τους συλληφθέντες εξεγερμένους.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Εργατική συνέλευση στο «απελευθερωμένο» κτήριο της γσσε
Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών

ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΙΕΘΝΗ

Πολιτικοί και δημοσιογράφοι τριγυρνάνε κομπάζοντας και προσπαθούν να υποβάλλουν πάνω στο κίνημα μας την δική τους αποτυχημένη λογική. Σύμφωνα με αυτή την λογική εξεγειρόμαστε γιατί η κυβέρνηση μας είναι διεφθαρμένη ή γιατί θέλουμε περισσότερα από τα λεφτά τους ή από τις δουλειές τους.

Αν σπάμε τις τράπεζες αυτό είναι γιατί αναγνωρίζουμε πως τα λεφτά είναι μια βασική αιτία της θλίψης μας. Αν σπάμε βιτρίνες δεν είναι γιατί η ζωή είναι ακριβή, αλλά γιατί οι ανέσεις μας εμποδίζουν να ζήσουμε με κάθε κόστος. Αν χτυπάμε την ασυρτή αστυνομία, δεν το κάνουμε μόνο για να εκδικηθούμε για τους νεκρούς συντρόφους μας, αλλά γιατί ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και σε αυτόν που επιθυμούμε θα στέκονται πάντα ως εμπόδιο.

Ξέρουμε πως ήρθε η ώρα να σκεφτούμε στρατηγικά. Στην εποχή της αυτοκρατορίας ξέρουμε πως η συνθήκη για μια νικηφόρα εξέγερση είναι το γεγονός ότι εξαπλώνεται, τουλάχιστον σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Τα τελευταία χρόνια είδαμε και μάθαμε: Οι σύνοδοι κορυφής, τα φοιτητικά και οι εξεγερση στα γκέτο της Γαλλίας, το No-Tav κίνημα στην Ιταλία, η κομμούνα της Οακάκα, η επιθετική υπεράσπιση της κατάληψης Ungdomshuset στην Κοπενχάγη, οι συγκρούσεις ενάντια στο εθνικό συνέδριο των δημοκρατικών στις Η.Π.Α. και η λίστα συνεχίζεται.

Γεννημένοι μέσα στην καταστροφή, είμαστε τα παιδιά κάθε κρίσης: πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής, οικολογικής. Ξέρουμε πως αυτός ο κόσμος είναι ένα αδιέξοδο. Θα πρέπει να είσαι τρελλός για να κρατείσαι από τα ερείπιά του. Θα πρέπει να είσαι σοφός αν αυτοοργανώνεσαι. Η πλήρης άρνηση της κομματικής πολιτικής και των κομματικών οργανώσεων δηλώνει το προφανές, δηλαδή ότι είναι μέρος του παλιού κόσμου. Είμαστε τα κακομαθημένα παιδιά αυτής της κοινωνίας αλλά εμείς δεν θέλουμε τίποτα από αυτή. Αυτή είναι η υπέρτατη αμαρτία που δεν θα μας συγχωρήσουν ποτέ. Πίσω από τις κουκούλες είμαστε τα παιδιά σας.

Και οργανωνόμαστε.

Δεν θα καταβάλαμε τόση προσπάθεια στο να καταστρέψουμε την υλικότητα αυτού του κόσμου, τις τράπεζές του, τα σουπερ μάρκετ του, τα αστυνομικά του τμήματα, εάν δεν γνωρίζαμε ότι την ίδια στιγμή υποτιμούμε την ίδια του την μεταφυσική, τα ιδεώδη του, τις ιδέες και τη λογική του.

Τα μήντια θα περιέγραφαν τα γεγονότα της περασμένης εβδομάδας ως μια έκφραση μηδενισμού. Αυτό που δεν πιάνουν είναι ότι κατά την ίδια την διαδικασία προσβολής και παρενόχλησης αυτής της πραγματικότητας, βιώνουμε μια ανώτερη μορφή κοινότητας και μοιράσματος, μια ανώτερη μορφή αυθόρμητης και χαρούμενης οργάνωσης που θέτει την βάση ενός νέου κόσμου.

Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι η εξέγερσή μας, βρίσκει τα δικά της όρια στο ίδιο το γεγονός ότι δημιουργεί μόνο αγνή καταστροφή. Αυτό θα ήταν αλήθεια αν εκτός από τις οδομαχίες, δεν είχαμε στήσει την αναγκαία οργάνωση που απαιτεί ένα μακράς διάρκειας κίνημα: καντίνες που προμηθεύονται από συστηματικές απαλλοτριώσεις, ιατρεία για να περιποιούμαστε τους τραυματίες μας, τα μέσα για να εκδίδουμε τις εφημερίδες μας, το δικό μας ραδιόφωνο. Καθώς απελευθερώνουμε έδαφος από τα χέρια της αυτοκρατορίας του κράτους και της αστυνομίας του, πρέπει να το καταλάβουμε, να το γεμίσουμε και να μεταμορφώσουμε την μέχρι πρότινος χρήση του ώστε να εξυπηρετεί το κίνημα. Έτσι το κίνημα δεν σταματάει ποτέ να αναπτύσσεται.

Σε όλη την Ευρώπη οι κυβερνήσεις τρέμουν. Αυτό που πραγματικά τους τρομάζει περισσότερο δεν είναι οι ίδιου τύπου τοπικές συγκρούσεις, αλλά η ίδια η δυνατότητα να βρεί η δυτική νεολαία κοινό σκοπό, να γίνει ένα και να δώσει σε αυτήν την κοινωνία το τελειωτικό της χτύπημα.

Αυτό είναι ένα κάλεσμα σε όλους αυτούς που το ακούν: Από το Βερολίνο μέχρι τη Μαδρίτη, από το Λονδίνο μέχρι το Ταρνάκ όλα γίνονται δυνατά.

Η αλληλεγγύη πρέπει να μετατραπεί σε πολυπλοκότητα. Οι αναμετρήσεις πρέπει να διαχυθούν. Κομμούνες πρέπει να αναγγελθούν.

Όστε η κατάσταση να μην επιστρέψει ποτέ στην κανονικότητα. Όστε οι ιδέες και οι πρακτικές που μας συνδέουν να γίνουν πραγματικοί δεσμοί.

Όστε να μείνουμε ακυβέρνητοι.

Επαναστατικοί χαιρετισμοί σε όλους τους συντρόφους του κόσμου.

Προς όλους τους φνδακισμένους: Θα σας βγάδουμε έξω!

Γράμμα στους μαθητές/φοιτητές και εργαζόμενους στην Ελλάδα

Θέλουμε να εκφράσουμε τη συμπάθεια και την υποστήριξη στους έλληνες μαθητές/φοιτητές στον αγώνα τους ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο. Η δολοφονία του Αλέξανδρου

Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια ήταν η θρυαλλίδα των άμεσων δράσεων και των ταραχών στην Αθήνα και σε ολόκληρη την Ελλάδα. Ήρθαμε εδώ για να υποστηρίξουμε τις καταλήψεις σε σχολεία και πανεπιστήμια στη χώρα και για όσο θα είμαστε εδώ να υποστηρίξουμε τον αγώνα για την απελευθέρωση των προφυλακισμένων αλλά και τη συνέχιση των λαϊκών εξεγέρσεων.

Ο θάνατος του Αλέξανδρου πραγματοποιήθηκε από τους καπιταλιστές και τους νόμους τους σε ολόκληρο τον κόσμο. Όπως οι θάνατοι στα προάστια του Παρισιού, στο Μεξικό, στη Χιλή και παντού στον κόσμο. Σε ολόκληρο τον κόσμο οι παγκόσμιοι οικονομικοί ηγέτες και οι υποστηρικτές τους, από τα αριστερά μέχρι τα δεξιά, εφαρμόζουν τα ίδια μέτρα: εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις προς όφελος των επιχειρήσεων, αυξανόμενη καταστολή ενάντια στους ανθρώπους, έκρηξη της ανεργίας και δραματικής αύξησης του πληθυσμού των φυλακών. Στην Ευρώπη, στη Λατινική Αμερική και την Ασία οι άνθρωποι περνούν διά μέσου μίας πραγματικής σφαγής που έφεραν οι πολυεθνικές και οι πολιτικοί ηγέτες. Οι μετανάστες στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ σφάζονται από πολιτικές εξόντωσης. Επί πλέον δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τον αфро-αμερικάνικο πληθυσμό του τυφώνα Κατρίνα. Κάθε χρόνο οι εργασιακές συνθήκες γίνονται πιο επισφαλείς και η ανεργία αυξάνεται συνεχώς. Στην Βραζιλία η ανεργία στους νέους ανθρώπους φτάνει το 40%, ιδιαίτερα μεταξύ των νεαρών μαύρων. Εδώ στο Ρίο, η πολιτική εξόντωσης στις φτωχογειτονιές συνεχίζεται. Την περασμένη εβδομάδα ένα παιδί οχτώ χρονών πυροβολήθηκε.

Δεν θέλουμε τη σκλαβιά, την κτηνωδία και την πείνα. Αυτός ο αγώνας θα είναι παράδειγμα από εσάς. Όλη την υποστήριξη και την αλληλεγγύη μας στον αγώνα των ελλήνων. Τι πειράζουν τα καμένα κτήρια του κράτους, των πολιτικών, των επιχειρήσεων και των πολυεθνικών.

Η βία των ανθρώπων ενάντια στην απληστία των πλούσιων είναι δίκαιη.

Μόνο άμεση δράση για να αληθάξεις τη ζωή σου!

Κοινωνική επανάσταση για πάντα!

Ταξικούς χαιρετισμούς και πάλη.

Φοιτητική άμεση δράση.

Γιατί καίμε;

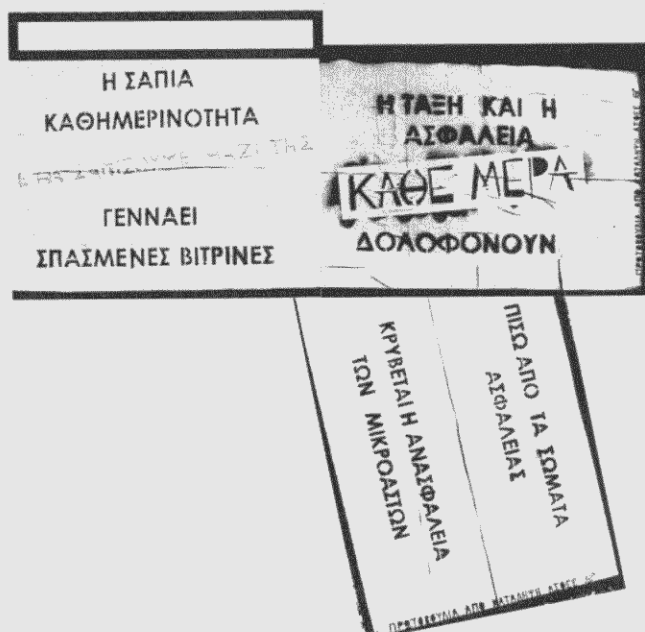
Γιατί καίμε; Γιατί καταστρέφουμε; Μα επειδή είμαστε εμπορεύματα. Και δε μας αρέσει καθόλου.

Όλοι μας, οι "πολίτες" της εμπορευματικής δημοκρατίας, είμαστε αναγκασμένοι να πουληθούμε, να δουλεύουμε, για να επιβιώσουμε. Οι νταβατζήδες μας, οι επιχειρηματίες και οι πολιτικοί, μας αγοράζουν και μας πουλάνε. Οι περισσότεροι άνθρωποι αποδέχονται να είναι εμπορεύματα, κι επιδιώκουν να αυξήσουν την τιμή που πουλιούνται, συνεπώς την αγοραστική τους δύναμη, για να καταναλώνουν άλλα εμπορεύματα σε αυξανόμενες ποσότητες. Αυτό είναι το νόημα που δίνουν στη ζωή τους: κατανάλωση.

Εμείς τι επιδιώκουμε; Ισότητα. Πολιτική, οικονομική, κοινωνική. Όλων με όλους. Υπάρχει πιθανότητα να πείσουμε τους εθελόδουλους καταναλωτές να πάψουν να είναι εμπορεύματα και υπήκοοι; Μαλλον όχι. Τι μπορούμε να κάνουμε; Μα να καταστρέφουμε την αγορά και τους μύθους που στηρίζουν την ανισότητα. Αφού δε μπορούμε να πείσουμε τους καταναλωτές να γίνουν άνθρωποι, να πάψουν να είναι εμπορεύματα και να ξεφορτωθούν τους νταβατζήδες, ας καταστρέψουμε τη δυνατότητά τους να καταναλώνουν.

Ο μόνος θεμιτός διαχωρισμός μεταξύ των ανθρώπων είναι ο εξής: αυτοί που θέλουν την ισότητα, και εκείνοι που θέλουν την ανισότητα.

Δε θέλετε ισότητα; Πάρτε χάος!

Η ιστορία, μας έχει διδάξει χιλιάδες φορές ότι ο άνθρωπος πάσχει από έλλειψη μνήμης.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται τραγικά και είμαι σίγουρος ότι και η ίδια έχει βαρεθεί να επαναλαμβάνει τον εαυτό της. Στεκόμαστε ανήμποροι να την βγάλουμε από το μαρτύριο της εδώ και χρόνια...

Καλούμαστε, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη φορά να την βγάλουμε από τη μίζερη στασιμότητά της. Δεν γίνετε να ξεχάσουμε. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε. Δεν έχουμε το δικαίωμα να ξεχάσουμε. Έχουμε χρέος να μείνουμε εδώ, εκεί, παραπέρα αλλά όχι να επιστρέψουμε στους καναπέδες μας ως θεατές της άμοιρης αυτής κυρίας που προανέφερα (ιστορία). Πρέπει να δείξουμε ότι μπορούμε να την κινήσουμε στα δικά μας χνάρια και μπορούμε να την ξεναγήσουμε στον κόσμο που εμείς έχουμε μέσα στα κεφάλια μας. Έναν κόσμο ίσιο χωρίς ανισότητες. Έναν κόσμο όπου ο ιδρώτας επιτέλους θα έχει αξία. Έναν κόσμο που η ζωή μας δεν εξαρτάται από ανούσιες αντιπαραθέσεις και διαπραγματεύσεις και φυσικά δεν εξαρτάται από κανένα είδος εξοστρακισμού και οποιουδήποτε γενικά υπερφυσικού φαινομένου.

Φοβάμαι λοιπόν μην ξεχάσουμε και γυρίσουμε σπίτια μας, στην ζεστασιά που τόσο παγώνει την συνείδηση μας. Φοβάμαι μην καταλήξουμε να βλέπουμε τις ειδήσεις χωρίς καμία δικιά μας δράση πάλι μέσα σ αυτές. Αρχίσαμε κάτι που

έχουμε χρέος μας να ολοκληρώσουμε και όχι να τελειώσουμε! Είναι ώρα να ξυπνήσουμε την ιστορία και έστω με πατερίτσες να την οδηγήσουμε με το δικό μας πανό στην χώρα που για τόσο καιρό μιλάμε αλλά που ξαφνικά καταφέραμε να βρούμε εισιτήρια. Ας κάνουμε αυτό το ταξίδι και ας αφήσουμε πίσω μας οποιαδήποτε αποσκευή. Ας τα φτιάξουμε όλα από μια αρχή όπου τα νήματά της θα μοιάζουν σταθερά και ανελαστικά. Ότι χρειαζόμαστε είναι μέσα μας. Θα είναι θλιβερό να παραμείνει μέσα μας. Θα είναι εγωιστικό να το χωνέψουμε. Θα είναι καταστροφικό να μην το μοιράσουμε.

Η επανάληψη δεν είναι η μητέρα της μάθησης αλλά η καταστροφή της εξέλιξης. Παράκληση να μην ξεχάσουμε λοιπόν και να βγούμε στους δρόμους. Πάντα η ιστορία -έτσι κι αλλιώς- κοιμόταν σε αυτούς!

M.T

[Οι υπνοβάτες]

την ύπαρξη μιας μοναξιάς και μιας ελευθερίας εκεί έξω την διαίσθαναν αυτοί σαν ένα επερχόμενο όραμα:

ήταν σα να ίνωριζε τη βαθιά συντροφικότητα στην οποία έπρεπε να μετατραπεί τελικά η βαθιά μοναξιά, αλλά δεν προχωρούσε πέρα από μια αμβληκή εικόνα: αν εβλaine εκεί έξω θα μπορούσε ίσως να ξεαναλκασει τους άλλους

να σταθούν δίπλα του αδελφικοί και ελκάρσιοι, να τους αναλκασει με την απειλή του θανάτου η της βίας

η εστώ και με ένα χαστούκι να τον απολεχτούν και να ακούσουν τη λίκνη του ανώτερη αληθεία, που ωστόσο δεν ήταν σε θέση να την εκφράσει γιατί εστώ κι αν δεν διεφερε σχέδον καθόλου από τους άλλους τόσο στη συμπεριφορά όσο και στον τρόπο ζωής του, εστώ κι αν το όχημα της ζωής του κυλούσε πάνω σε προκαθορισμένες

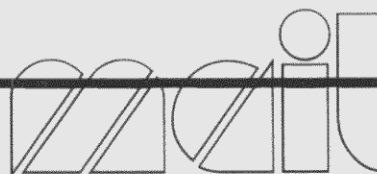
από τα νιάτα του τροχίες τις οποίες δεν σκεπτιόταν καν ότι θα μπορούσε να τις ελκταλλειψει, εστώ λοιπόν κι αν η ζωή του ήταν μια σαρκική και μαλιστα συμπαθής ζωή που προχωρούσε προς το θάνατο,

από μια ορισμένη αποψη εμοιαζε ανώτερη και πιο ενδιαερη καθώς όσο περνούσαν οι μέρες εντωθε πιο αποκομμενος και μοναχος, χωρίς όμως να υποφέρει ήτ αυτο: εξοριστος από τον κόσμο όμως μέσα σ' αυτόν, εβλεπε τους ανθρώπους

να απομακρυνονται σε όλο και πιο μακρινες και ποθητες αποστάσεις, όμως δεν εκανε καμία αποπειρα

να λιασχισει αυτές τις αποστάσεις και έτσι δεν λιεφερε στο ελαχιστο από τους υπολοιπους...

(Χέρμαν Μπρόκ, 1918)

που λάβαμε

Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα...

Ο έφηβος έχει ανακαλύψει ήδη την έννοια του πιθανού-δυνατού. Γνωρίζει ότι η πραγματικότητα δεν είναι παρά μια επιμέρους περίπτωση σε μια ολόκληρη δέσμη πιθανών λύσεων. Ως υποταγμένη στην πιθανότητα δεν είναι η μόνη λύση αλλά μια από τις πολλές. Έτσι του είναι φανερό πλέον ότι όπου υπάρχει απόσταση ανάμεσα στο πραγματικό και στο δυνατό-ιδανικό πρέπει να μηδενιστεί χωρίς αναβολή.

Σε στείρες καθημερινότητες, περικυκλωμένος από συμβατικές αξίες και ηθικές, αρχίζει και απορρίπτει τα έτοιμα πρότυπα που του αραδιάζονται στο σχολείο, στην οικογένεια, σε ευρύτερες κοινωνικές ομάδες αναφοράς. Βαρέθηκε να βάζει τη ζωή του σε κουτάκια, σε ανακυκλωτικά σχήματα, [σχολείο-σπίτι-φροντιστήριο], να υποτάσσει όποια δημιουργική σκέψη στην αυθεντία των καθηγητών, στην στείρα απομνημόνευση κατακερματισμένων πληροφοριών που μόνο στον περιορισμό της φαντασίας και της δημιουργικής παραγωγής συντελούν. Εγκλωβίζεται στη δέσμευση και αφοσίωση σε στόχους ζωής και πεποιθήσεις που του έχουν υποδειχθεί από άλλους, μια δοτή ταυτότητα διαμορφωμένη ήδη πριν από τη γέννηση του. Οποιαδήποτε αποκλίνουσα σκέψη, συμπεριφορά, ενέργεια αποδοκιμάζεται, πυροβολείται!

Σ' αυτή την ηλικία όλα είναι ευαίσθητα, τρυφερά, έτοιμα να διαχυθούν, να ρουφήξουν όποια ευφάνταστη έκλαμψη και να την κάνουν πράξη. Ταυτοχρόνως είναι εξίσου εύκολο να χειραγωγηθούν, να υιοθετηθούν δηλαδή συγκλίνοντες συχνά μονόσημοι τρόποι συμπεριφοράς. Και το αποτέλεσμα αυτού: Αυταρχική συμπεριφορά, προσκόλληση στα κοινώς παραδεγμένα, τυφλή παραδοχή του αλήθτου των ανωτέρων, επιδίωξη μόνο του τέλει, φόβος της αποτυχίας-του λάθους, συνεχής αναζήτηση του ασφαλούς, του σίγουρου. Διαχωρισμένοι πλέον ως ενήλικες σε ψυχή και σώματι, άντρας ή γυναίκα, μετανάστης ή Έλληνας, τεμπέλης ή παραγωγικός, καταναλωτής ή καταναλωσκόμενος, όμορφος ή άσχημος αναλωνόμαστε στο αέναο κυνήγι της θετικής αναγνώρισης, στη συνεχή αναζήτηση της παραδοχής από τους άλλους. Σ' αυτό το φαύλο κύκλο αυτοαπορροφησης γινόμαστε εύκολη λεία για τους εξουσιαστές εφόσον δεν περισσεύει ενέργεια να διोχετευτεί στην όποια κατάκτηση δικαιωμάτων, στην αντίδραση απέναντι σε νόμους, σε αρχές, στην καταστολή, σε ότι τέλος πάντων μας αποξενώνει απ' την ίδια μας την ύπαρξη και από το κοινωνικό σύνολο.

Παρόλαυτα πολλοί δεν υπολόγισαν ότι κάθε εφηβεία αναδημιουργεί τις παλιές αξίες για λογαριασμό της. Ασφυκτιά στην περιορισμένη, λειψή κοινωνική πραγματικότητα που της δόθηκε. Στη βία απαντάει με βία, καθετί φτιασιδωμένο και σαθρό το υπερβαίνει με τον πηγαίο αυθορμητισμό της. Ίσως να είναι και το πιο υγιές κομμάτι μιας κοινωνίας η όποια απλά επιβιώνει τα στενά όρια που τις θέσανε και τα δέχτηκε, που υπό τη μακροχρόνια κοινωνικοποίηση της έχει σκοτώσει την όποια "νεανικότητα" της. Αποστερεί από κάθε μέλος της τη δυνατότητα δημιουργίας μιας αυτόνομης ηθικής όπου η διαμόρφωση ταυτότητας θα 'ναι κατεξοχήν έργο δημιουργικά προσωπικό μέσα από ενεργητική και συγκριτική εξέταση της υπάρχουσας κατάστασης. Τη δυνατότητα και μόνο να ονειρευτεί ότι αυτό που επιθυμεί όσο και διαφορετικό να είναι από τη μαζική προσταγή μπορεί να εκπληρωθεί.

Ευτυχώς όμως που τα "νιάτα" δε δολοφονούνται έτσι απλά. Η χυδαία προσπάθεια της σάπιας κοινωνικής πραγματικότητας μέσω του κρατικού μηχανισμού καταστολής ν' "αποτελειώσει" κάτι το οποίο δε μπορεί να διαχειριστεί, που της υπενθυμίζει την κατωτερότητα της, την αχρηστία της, κάτι που τη φοβίζει, το μόνο που προκάλεσε ήταν η οργή, η εξέγερση, η πυροδότηση ενός εκρηκτικού μηχανισμού που κρυβόταν στις καρδιές των έφηβων, των νέων και όσων παραμένουν «νέοι». Μια εξέγερση που δεν χρειάζεται καθοδηγητές, "πατέρες" συνειδήσεων, "σωτήρες", διότι πηγάζει από τη ζωτική ανάγκη του καθενός για αλληαγή, για έκφραση της διαφορετικότητας που όποια θυσία της θ' αποσκοπεί στο κοινό συμφέρον. Τη δημιουργία ρήγματος είτε κοινωνικά μέσα από την άμεση σύγκρουση σε οτιδήποτε επιβάλλεται στα σχέδια ζωής είτε ατομικά με την εσωτερική σύγκρουση για την απελευθέρωση των συνειδήσεων από τα εγκλωβιστικά κατάλοιπα των μηχανισμών εκπαίδευσης και κοινωνικοποίησης.

Μέσα από την αυτοδιαχείριση των δημόσιων χώρων, των καταλήψεων οργανώνεται ένα ορμητήριο κοινωνικών δράσεων καθώς και διαμορφώνονται εξ αρχής αυτοοργανωμένα και ισότιμα οι συνθήκες συμβίωσης, κάτι το όποιο δεν προσφέρουν στην πλειονότητα τους οι οικογένειες. Με την εναλλακτική έκφραση μέσα από έντυπα, μπροσούρες, ιστοσελίδες στο ιντερνετ, αυτοοργανωμένους ραδιοφωνικούς

σταθμούς και οτιδήποτε ξεφεύγει από τα καθεστωτικά μέσα μαζικής ενημέρωσης δημιουργούνται δίκτυα αντιπληροφόρησης και πυρήνες ανατρεπτικών ιδεών. Όλα αυτά κορυφώνονται στις αυθόρμητες βίαιες αντιδράσεις απέναντι σε σύμβολα που υπενθυμίζουν την σικέ, ευτελή πραγματικότητα

Ήταν μέχρι να γίνει η αρχή...

Να δούμε την επανάσταση, να ξεπηδά διαρκώς από τις φλόγες της εξέγερσης!
(Zan Pwā Mapā)

REZ' PUBLICA
(σύνθημα των ρώσων
μηδενιστών του 19ου αιώνα.
Στα ρωσικά σημαίνει
«δημοκρατία» αλλά και «σφάξτε
το κοινό».)

Rez' Publica

Σύντροφοι! Χτυπάτε δεξιά και αριστερά, από τούτο κανένα κακό δε συνέβη, ούτε θα συμβεί. Μας λένε παράσιτα της κοινωνίας. Λάθος! Θέλουμε να είμαστε χρήσιμοι για την κοινωνία. Απλά επί του παρόντος η άρνηση και η ολοκληρωτική καταστροφή της είναι ό,τι πιο χρήσιμο.
(Ντιμίτρι Πιζάρεφ, Ρώσος μηδενιστής)

Οι τελευταίες μέρες απέδειξαν ότι το σύνθημα «σ' αυτούς τους δρόμους, σ' αυτή την κοινωνία, μια μέρα η εξέγερση δεν θα 'ναι ουτοπία» κάθε άλλο παρά ουτοπικό ήταν. Μετά την δολοφονία του 15χρονου Αλέξη από τον σκατόμπατσο Κορκονέα η φλόγα της εξέγερσης έκαψε (και καίει ακόμα) την ραχοκοκαλιά ολόκληρης της κοινωνίας. Καθημερινές οδομαχίες στις περισσότερες πόλεις της Ελλάδας, καταστροφή και εμπρησμοί δημοσίων κτιρίων, τραπεζών, εμπορικών κέντρων, καταλήψεις σχολών, σχολείων, δημαρχείων, δημοτικών κτιρίων, επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και στα Υ.Μ.Ε.Τ. Τα γεγονότα αυτά μας φανερώνουν με θαυμάσια απροκάλυπτο τρόπο ότι όταν οι άνθρωποι αποφασίσουν να βαδίσουν στο δρόμο της σύγκρουσης και της κεραυνοβόλου βίας αντί για το αργόσυρτο ψυχорράγημα της επιβίωσης, παίρνει αμέσως τέλος η απόγνωση και αρχίζει η τακτική, η εξέγερση, η απελευθέρωση απ' όλα τα δεσμά.

Κάνοντας κομμάτια την ιερή αγελάδα του κράτους, των μπάτσων, της θρησκείας, της ηθικής τους, της τέχνης και του θεάματος, αντικρίζουμε έκπληκτοι τα νέα πεδία απελευθέρωσης, που μας αποκαλύπτονται και μας καθούν με τη σειρά τους να τα εξερευνήσουμε και να τα οικειοποιηθούμε. Άγρυπνοι τόσα χρόνια, προσηλωμένοι, παραδοκούσαμε στις σκοτεινές γωνιές των δρόμων ακούγοντας τον επιθανάτιο ρόγχο αυτού του γερασμένου κόσμου. Ήρθε η ώρα να βγούμε στις πλατιές λεωφόρους, να ξαναγίνουμε τα υποκείμενα της Ιστορίας. Τέρμα πια οι μέρες του Μεγάλου Ύπνου! Μόνο οι κρετινοί δεν ακούν τον θόρυβο των κάθετων καταστροφών και των ιστορικών γεγονότων. Το σπάσιμο μιας βιτρίνας, το σπάσιμο του κεφαλιού ενός μπάτσου, η πυρπόληση εμπορευμάτων είναι αρκετά για την απεγκλίωση και την χειμαρρώδη πλημμύρα των καταπιεσμένων μας επιθυμιών και ενστίκτων. Αντιληφθήκαμε αυτές τις μέρες ότι είναι πολύ εύκολο να απαληθασθούμε από τα άψυχα βλήματα των περαστικών, από τη δυναστεία των βιτρινών, από τη βρομερή και γλοιώδη ατμόσφαιρα των χριστουγέννων (η λύση απλή: φωτιά!). Δεν είναι δύσκολο να τσακίσουμε τη μιζέρια των καθημερινών αθλοτριωμένων σχέσεων, το ψυχαναγκαστικό προσκύνημα στους ναούς της κατανάλωσης. Τα ένστολα κοπρόσκυλα του κράτους, οι γελωτοποιοί καλλιτέχνες, οι εμετικοί δημοσιογράφοι, οι διανοούμενοι («οι ποιητικοί στεναγμοί αυτού του αιώνα δεν είναι παρά σοφιστείες») καταλάβαμε ότι δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά χάρτινες τίγρεις.

Ας αντικαταστήσουμε τη μελαγχολία με το θάρρος, την απελπισία με την ελπίδα, τον εφησυχασμό με την επαγρύπνηση, το ξέσπασμα με τη μεθοδευμένη οργή. Να μην επιστρέψουμε στην κανονικότητα. Να διατηρήσουμε το σημείο όπου η θριαμβεύουσα υποκειμενικότητα επιβεβαιώνεται και ανασυντίθεται στο όλο και την εξεγερμένη αντικειμενικότητα. Ας γίνουμε η τροπική καταιγίδα από κατάρες, που θα ποτίσει το άνυδρο και νεκρό τοπίο των σύγχρονων πόλεων. Υπάρχει ένα τεράστιο καταστροφικό και αρνητικό έργο, που πρέπει να επιτελεστεί. Σαρώστε, ξεκαθαρίστε! Η καθαρότητα του ατόμου θα πραγματοποιηθεί μόνο αφού προηγηθεί μία κατάσταση πλήρους πυρπόλησης ενοχών και ιδεολογημάτων. Να θρυμματίσουμε τη βιτρίνα όπου εκτίθενται εμπορεύματα, όπου τα όρνεα του θανάτου επιθυμούν να εγκλωβίσουν τη Ζωή, το ανθρώπινο, το βίωμα. Σ' αυτούς που μιλούν για ζημιές απαντάμε: τα αντικείμενα δεν ματώνουν. Όσοι έχουν το νεκρό βάρος των αντικειμένων, θα πεθάνουν σαν αντικείμενα. Θα σπάσουμε όλες τις πορσελάνες του κόσμου, για να αλλιάξουμε τη ζωή. Αγαπάτε τα πράγματα περισσότερο από τους ανθρώπους. Εμείς αγαπάμε τον άνθρωπο!

Ας μην είμαστε συναισθηματικοί. Ας προετοιμάσουμε το θέαμα της καταστροφής και της αποσύνθεσης. Επιδιώκουμε την καταστολή του νένθους. Ας είμαστε σημαίες, απαλλαγμένοι από θλίψη. Αυτό θα ήθελαν και όσοι έφυγαν... (ο Αλέξης, ο Κουή, ο Καίτεζάς).

αυτές οι νύχτες
ανήκουν και στον
cool ☺

Η ΔΡΑΣΗ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ!
ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!
Ανοικτή Επιτροπή Λυσσασμένων Αθηνών 2008

-κείμενο που κυκλοφόρησε στην ασοεε-

η γυάλινη, αυτονόητη ζωή μας έσπασε σε δυο κομμάτια μέσα σε 14 ημέρες -με αφορμή τη δολοφονία ενός 15χρονου παιδιού- και τώρα, οι εκφραστές και δημιουργοί αυτής της ζωής μας εξαναγκάζουν να διαλέξουμε...

μεταξύ ενός **ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΥ** περιστατικού και της εν ψυχρώ εκτέλεσης, των εκατοντάδων συνοριακών και εργατικών **ΔΟΛΟΦΟΝΙΩΝ**...

*μπάτσες γουρουνιά δολοφόνων
αυτές οι μέρες είναι του αλέξη, της μαρίας, του τονι, του...*

μεταξύ της κροκοδείλιας μονοήμερης **ΘΛΙΨΗΣ** υπουργών, βουλευτών, μπάτσων, συνδικαλιστών, δημοσιογράφων και της καθημερινής **ΟΡΓΗΣ** παιδιών, φοιτητών, εργαζόμενων, άνεργων, μεταναστών, εξοθλιωμένων...

το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει

μεταξύ της **ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ** και του **ΚΟΣΤΟΥΣ** για τις βιτρίνες πολυτελών καταστημάτων, πολυεθνικών, τραπεζών και του συσσωρευμένου **ΜΙΣΟΥΣ** ενάντια στην ακρίβεια, την ανέχεια, την ιδιοκτησία...

εσείς μιλάτε για ζημιές, εμείς μιλάμε για ζωές

μεταξύ του **ΠΛΙΑΤΣΙΚΟΥ** κάποιων ευρώ και της οικονομικής **ΑΦΑΙΜΑΞΗΣ** μας για 28 δις ευρώ στις τράπεζες, για κάμποσα ακόμα δις από τη μονή βατοπεδίου...

*πλιατσικάλγοι δεν είναι οι εξεγερμένοι
είναι οι τραπεζίτες και οι ρασφαυρεμένοι*

μεταξύ του υποτιθέμενου «κράτους των **ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ**» και των δεκάδων **ΣΥΝΟΙΚΙΩΝ** και **ΠΟΛΕΩΝ** σε όλη την Ελλάδα που έδειξαν ότι η αυτοοργάνωση ξεπέρασε τις «γραμμές» των κομματόσκυλων και ότι η αντίσταση δεν έχει ναούς, ηγέτες και ειδικούς...

είμαστε οι 10 κουκουλοφόροι

μεταξύ των διακοσίων **ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΩΝ**, προβακατόρων (και άλλων χαρακτηρισμών) σύμφωνα με την αριστερά και τα κανάλια και

των δεκάδων χιλιάδων **ΑΝΘΡΩΠΩΝ** με κουκούλες, μάσκες και κασκόλ που μοιράστηκαν ίσως για πρώτη φορά το φόβο απέναντι στις στρατιές των μπάτσων και βασικά, μοιράστηκαν τις ζωές τους στους δρόμους και όχι στην τηλεόραση...

στο δρόμο, στο δρόμο να σπασουμε τον τρένο

μεταξύ της **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ** ως μόνοι και μόνιμοι αποδέκτες βίας από την εξουσία, τους μηχανισμούς της, τους εκπροσώπους της και της **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ** ως δημιουργοί της ζωής, καταστρέφοντας τον εξουσιαστικό τους κόσμο...

βία στη βία της εξουσίας

λοιπόν ας διαλέξουμε...

αν η επιλογή όμως είναι, τελικά να διαλέξουμε, ό,τι σχετίζεται με τη δημιουργία αυτής της γυάλινης ζωής, σημαίνει πως επιτρέπουμε στην εξουσία να μετατρέψει τον αγώνα, την αντίσταση, την εξέγερση των καταπιεσμένων -μαθητών, φοιτητών, άνεργων, μεταναστών, εργαζόμενων, φτωχών...- σε τράπεζα με ταμπέλες για νέα δάνεια απομύζησης, σε καινούρια εμπορικά κέντρα του χρόνου και των σωμάτων μας, σε αστυνομικά τμήματα νομιμοποιημένων δολοφόνων και βασανιστών, σε υπουργεία που θα εντατικοποιήσουν ακόμα περισσότερο την εκμετάλλευση και τον έλεγχο... Σε όλα όσα δηλαδή βρίζεις, σιχτιρίζεις, σε όλα όσα σε κάνουν να τρέχεις σαν τρελός στους δρόμους, σε όλα όσα σε κάνουν να πλακώνεσαι στα αντικαταθλιπτικά και τα υπνωτικά, σε όλα όσα σε εκβιάζουν/χειραγωγούν για να καταναλώνεις και να καταναλώνεσαι, σε όλα όσα σε απολύουν ή δεν σε πληρώνουν, σε όλα όσα σε φυλακίζουν, σε όλα όσα σε ληστεύουν νομίμως, σε όλα όσα σε διαχωρίζουν και σε τεμαχίζουν, σε όλα όσα σε καταπιέζουν, σε εκμεταλλεύονται, σε χειραγωγούν, σε υποτιμούν και σε εκβιάζουν...

δική σου είναι η επιλογή...

ή θα αναστηλώσεις τη σπασμένη βιτρίνα όλων όσων ξέρεις ότι σε σκοτώνουν καθημερινά

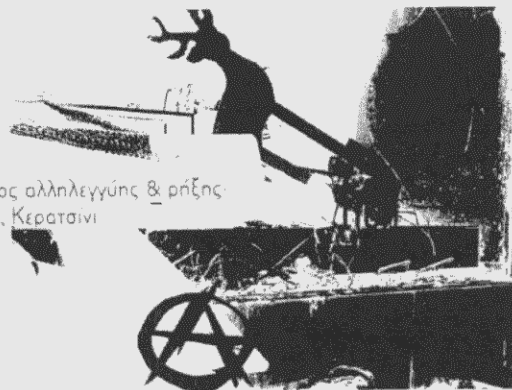
ή θα διαλέξεις τη δύναμη, το θάρρος και την ειλικρίνεια όλων όσων δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από αυτή ή την επόμενη εξέγερση, πέρα από την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη και την αντίσταση για τη ζωή.

ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ
ΠΡΟΦΥΛακισμένων

συγκέντρωση-πορεία, σαββατο 20/12, 12:00,
πλ.λαου-κεραταίνι

ρεσάλτο

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης
Λεωφ. Δημοκρατίας 54, Κεραταίνι
(είσοδος από Ερμού 9)

Από το θέαμα της Δολοφονίας στη Δολοφονία του Θεάματος

Όλο και πιο γυμνά

Όλο και πιο γυμνά

Όλο και πιο άναρθρα

Όχι πια φράσεις

Όχι πια λέξεις

Γραμμάτων σύμβολα

Αντί για την πόλη η πέτρα

Αντί για το σώμα το νύχι

Ακόμα πιο πολύ: μια αιμάτινη

Σκοτωμένη κηλίδα

Πάνω στο μικροσκόπιο.

Μανόλης Αναγνωστάκης

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΟΠΛΙΖΕΙ, Η
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

ΆΜΕΣΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΩΝ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΌΛΟΙ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ

Ο Αλέξης είναι νεκρός. Όμως η σφαίρα δεν πέτυχε μόνο αυτόν. **Μια στιγμή πέτυχε τις εφησυχασμένες συνειδήσεις των μικροαστών** φανερώνοντάς τους πως το διαρκές αίτημά τους για περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνομία, για περισσότερο κράτος, μπορεί να σκοτώσει και τα παιδιά τους. Δεν μπορούν άλλο να αναρωτιούνται δήθεν πού είναι το κράτος. **Το κράτος είναι εδώ και αυτή είναι η δουλειά του** – να δολοφονεί και να καταστέλλει, να εγγυάται την προστασία του δόγματος “ησυχία-τάξη-ασφάλεια” τη διαιώνιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου που διαμεσολαβεί κάθε κοινωνική σχέση πάνω στις ζωές μας και να ρυθμίζει την ομαλή λειτουργία των ανθρωπόμορφων εμπορευμάτων ώστε να μην “αποκλίνουν” από το καθήκον τους.

Όμως υπάρχουν κι αυτοί για τους οποίους αυτή η στιγμή είναι κάθε στιγμή. Αυτοί που κατά εκατοντάδες δολοφονούνται και βασανίζονται στα κάτεργα της δημοκρατίας και που περνάνε στα φιλά των εφημερίδων. Μετανάστες, τσιγγάνοι, ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας που τόσο καμώνονται πως δεν υπάρχει. Αυτών που είναι θύματα της ατομικής ιδιοκτησίας.

Κάθε μύθος για την “εθνική ενότητα” κατέρρευσε σε μια στιγμή σαν χάρτινος πύργος. Μέσα σε λίγες μέρες οικογένειες διχάστηκαν. **Όλοι έπρεπε να διαλέξουν και αρκετοί διάλεξαν.**

Η βιτρίνα του θεάματος έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο. Το θέαμα σαν έτοιμο από καιρό πέρασε από το θέαμα των καταστροφών στο θέαμα της δολοφονίας, στην παρουσίασή τους σαν ριάλιτι. Τόσος κόσμος με την κάμερα στο χέρι να αναπαράγει την εικόνα των πυροβολισμών και τις φωτιές της οργής, θεατές. Κι όμως τόσος κόσμος να θέλει την καταστροφή του θεάματος.

ΜΜΕ, καλλιτέχνες, διανοούμενοι, επιστήμονες και πανεπιστημιακοί κάθε λογής (ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, στατιστικοί, πολιτικοί αναλυτές), έσπευσαν να εξηγήσουν, να ερμηνεύσουν, να ταξινομήσουν, να καταδικάσουν, να (μη) βρουν αντιστοιχίες απ’ το παρελθόν, να τρομοκρατήσουν. Να κάνουν λόγο για “έλλειψη παιδείας” τη στιγμή που η δική τους παιδεία ευθύνεται για τον πυροβολισμό.

Όχι δεν ξεχνάμε ότι περίφημοι καθηγητές μας συνέβαλαν στη θεωρητική θωράκιση και στο λανσάρισμα του αιτήματος για περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνομία. **Τους θεωρούμε ένοχους.** Δεν ξεχνάμε ότι αυτοί εργάστηκαν για την κλοπή του χρόνου και του χώρου μας. Για τον υποβιβασμό της ύπαρξης σε απαρέγκλιτες κινήσεις απολύτως ελεγχόμενες. Απ’ την εντατικοποίηση της εργασίας, στις “αναπλάσεις” και αποστειώσεις των δημόσιων χώρων. Δεν υπάρχει χρόνος και χώρος για να σκεφτείς, για να ζήσεις, να επικοινωνήσεις έξω από το εμπόρευμα, σε πλατείες με παρέες, συλλογικά και όχι σαν ατομικός παραγωγός και καταναλωτής αξίας, αξίας που αφαιρεί την αξία απ’ τη ζωή. Το τίμημα είναι βαρύ. Διώξεις, ξυλοδαρμοί, μέχρι και σφαίρες. Αυτό που είναι καθημερινότητα για τους τσιγγάνους και τους μετανάστες, έγινε για μια στιγμή φανερό σε όλους. Το δίλημμα “η ζωή σου ή η επιβίωση σου” κατέρρευσε με μιας. Σχολείο, σπίτι, ίντερνετ καφέ, ή αλλιώς σφαίρες. Τα κόμματα έσπευσαν να καταδικάσουν την “βία” ζητώντας απ’ τον κόσμο να εκφράσει την οργή του στις...κάλπες. Κι αυτά με τη σειρά τους άρχισαν, μηδενός εξαιρουμένου, να πουλάνε ασφάλεια κάθε είδους και απόχρωσης στους ψηφοφόρους.

Τα συνδικάτα λούφαξαν, φανερώνοντας για άλλη μια φορά τον κατασταλτικό τους ρόλο, μη θέλοντας να εξαπλωθεί η κοινωνική έκρηξη στην παραγωγική διαδικασία, ωχριώντας μπροστά στην προοπτική της απεργίας διαρκείας και των συγκρούσεων, έσπευσαν να διαφυλάξουν την κοινωνική “ειρήνη”, μια “ειρήνη” που είναι τόσο βίαιη όσο και καθημερινή.

Οι φοιτητικές παρατάξεις δεν παρέλειψαν για άλλη φορά να δράσουν την ευκαιρία (όπως πάντα τελευταίες) προσδοκώντας ότι θα αποτελέσουν τον επίλογο αυτής της ιστορίας. Να κάνουν πάλι λόγο για τα συντεχνιακά αιτήματά τους, για το άσυλο στις σχολές, παραβλέποντας πως **το άσυλο αυτές τις μέρες πραγματώθηκε στους δρόμους,** πως εδώ και μια βδομάδα οι μπάτσοι είναι αυτοί που ζητάνε άσυλο κλεισμένοι στα τμήματά τους και γύρω απ’ τη βουλή.

Κι όμως χιλιάδες μαθητές, φοιτητές, άνεργοι, μετανάστες, εργάτες, βρίσκονται στο δρόμο. Έστω ασυντονίστα, καθώς έχουν διαφορετικά βιώματα, διαφορετική κοινωνική θέση και διαφορετικούς ρόλους στην παραγωγική διαδικασία, φώναξαν όλοι μαζί:

Αυτές οι μέρες είναι του αλέξη
Αυτές οι μέρες είναι για μας...

Αντιεξουσιαστικό Στέκι Παντείου

Ο Θάνατος Αναίρειται Ζώντας

Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς πάθος και όνειρα -εδώ έγκειται η μεγάλη ελευθερία που μας προσφέρει αυτή η κοινωνία. Μπορούμε να μιλάμε χωρίς φραγμούς ειδικότερα πάνω σε αυτό το οποίο αγνοούμε. Μπορούμε να εκφράσουμε όλες τις γνώμες του κόσμου -ακόμη και τις πιο παρακινδυνευμένες- κι έπειτα να εξαφανιστούμε πίσω απ' τους ήχους τους.

Μπορούμε να ασχολούμαστε επ' άπειρον με «χρήσιμα» πράγματα, μπορούμε να διασκεδάσουμε συγκεκριμένες ώρες και να διασχίζουμε με υψηλές ταχύτητες περιβάλλοντα θλιβερά πανομοιότυπα. Μπορούμε να μοιάζουμε με ξεροκέφαλους νέους λίγο πριν δεχτούν παγωμένα χτυπήματα κοινής λογικής. Οι δικαιολογίες δεν λείπουν ποτέ σ' ένα κόσμο με τόσο μεγάλη γλώσσα.

Με λίγη εξάσκηση, θα μπορούσαμε να περάσουμε μια ολόκληρη ημέρα χωρίς την παραμικρή σκέψη. Οι ρυθμοί της καθημερινότητας σκέφτονται εκ μέρους μας. Από τη δουλειά στον «ελεύθερο χρόνο» τα πάντα ξετυλίγονται σαν συνέχεια της επιβίωσης. Πάντα υπάρχει κάτι απ' το οποίο θα μπορούσαμε να πιαστούμε. Το ρίσκο και ο ζήλος αποτελούν μια άγνωστη πραγματικότητα για τον καθένα. Υπάρχει μόνο ασφάλεια και καταστροφή, ρουτίνα και διάλυση. Καταποντισμένοι ή μόλις σωμένοι. Ποτέ ζωντανοί.

Έφτασε η ώρα να συγκρουστούμε με αυτό το εμείς, με την αντανάκλαση της μοναδικής σύγχρονης κοινότητας: της εξουσίας και του εμπορεύματος. Ενάντια σε όλα αυτά πρέπει να μονομαχήσουμε μέχρι θανάτου με τη ζωή.

Τα άτομα δεν είναι κάτι άλλο πέρα από όμηροι ενός μηχανισμού που τους παρέχει το δικαίωμα της ομιλίας αφού προηγουμένως τους έχει αφαιρέσει την ικανότητα να την πραγματώσουν. Σε κάθε πλευρά υπάρχουν παραιτημένοι. Και αυτή η παραίτηση αφορά κάθε πτυχή της ζωής, τις επιθυμίες μας, την αποφασιστικότητα μας, μέχρι και τις πιο μικρές καθημερινές μας συμβιβάσεις.

Η κοινωνική συνείδηση είναι μια εσωτερική φωνή που διαρκώς επαναλαμβάνει: «Οι άλλοι αποδέχονται». Η ομαλότητα της εργασίας και του «ελεύθερου χρόνου», της οικογένειας και της κατανάλωσης, σκοτώνει όλα τα πάθη της ελευθερίας. Και τα πάθη αυτά μετατρέπονται σε μνησικακία, γιατί είναι φυλακισμένα και υπονομευμένα από μια κανονικότητα παγωμένη σαν το πιο παγωμένο θηρίο. Γιατί η διάθεση για ζωή, πριν εξαφανιστεί κάτω απ' το βάρος των ρόλων και των υποχρεώσεων, μεταμορφώνεται στο αντίθετο της. Εγκλωβισμένη στις καθημερινές υποχρεώσεις, η ζωή βρίσκεται σε κατάσταση αυτοάρνησης ξανά και ξανά, επανεμφανιζόμενη με τη φιγούρα του σκλάβου: μπροστά σε μια απελπισμένη αναζήτηση χώρου φανερώνεται σαν ένα μακρινό όραμα, φυσικά συσταλμένη, με νευρικό τικ και δωρεάν αγελαία βία. Μήπως για το αβίωτο του σύγχρονου τρόπου ζωής δεν αποτελεί απόδειξη η μαζική διάθεση ψυχοφαρμάκων, αυτή η γενναιοδωρή προσφορά του -ασθμαίνοντος πια- κοινωνικού κράτους; Η κυριαρχία διαχειρίζεται σε κάθε μήκος και πλάτος την αιχμαλωσία, δικαιολογώντας εκείνο που η ίδια έχει παράγει: τη μιζέρια. Η εξέγερση έχει ανοιχτούς λογαριασμούς και με τις δύο.

Χωρίς τη βίαιη ρήξη με τη συνήθεια καμιά αλλαγή δεν είναι δυνατή. Αυτός ο κόσμος μας δηλητηριάζει, μας περιορίζει σε δραστηριότητες άχρηστες και βλαβερές, μας επιβάλει την αναγκαιότητα του χρήματος και μας στερεί σχέσεις παθιασμένες. Γερνάμε ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες δίχως όνειρα, ξένοι σε ένα παρόν που δεν αφήνει χώρο στις πιο γενναιοδωρες ορμές μας.

Μόνο ανατρέποντας τις προσταχτικές του κοινωνικού χωροχρόνου, μπορούμε να φανταστούμε καινούργιες σχέσεις και περιβάλλοντα. Η μέθοδος της διάχυτης επίθεσης είναι ένας τρόπος αγώνα που κουβαλά μαζί του ένα διαφορετικό κόσμο. Η επιθυμία να αλλάζουμε τη ζωή μας το συντομότερο δυνατό είναι και το μοναδικό κριτήριο με το οποίο αναζητούμε τους συνεργούς μας. Σήμερα, ο καθένας από εμάς αποφασίζει σε ποιο βαθμό οι άλλοι δεν μπορούν να αποφασίσουν.

Οι σύγχρονοί μας μοιάζουν να ζουν μηχανικά. Επιδιδόμενοι σε λεπτομερείς και εξωφρενικές δραστηριότητες, με μια ταχύτητα που διαχειρίζεται συμπεριφορές ολοένα και πιο παθητικές, καμουφλάρουν την ανικανότητά τους να ορίσουν την ίδια τους τη ζωή. Αγνοούν την λεπτότητα της άρνησης.

Τίποτα και κανένας δεν μας υποχρεώνει να ζήσουμε. Ούτε καν ο θάνατος. Η ζωή μας είναι μια *tabula rasa*, ένας άγραφος πίνακας - και γι' αυτό εμπεριέχει όλες τις πιθανές λέξεις. Με μια τέτοιου είδους ελευθερία δεν μπορούμε να ζήσουμε σαν σκλάβοι. Η σκλαβιά αφορά αυτούς που είναι καταδικασμένοι να ζουν, αυτούς που προορίζονται για την αιωνιότητα. Όχι εμάς.

Μπορούμε και να μη ζούμε - εδώ έγκειται και η πιο ουσιαστική αιτία για να δράσουμε. Αν ο καθένας από εμάς συγκεντρώσει την ισχύ όλων των δραστηριοτήτων που είναι ικανός να φέρει εις πέρας, κανένα αφεντικό δεν θα μπορέσει να μας αφαιρέσει την δυνατότητα της άρνησης. Αυτό που επιθυμούμε να είμαστε ξεκινά με ένα όχι. Από αυτό γεννιέται και ο μοναδικός λόγος για να ξυπνά κανείς το πρωί. Από αυτό γεννιέται και η επιλογή να οπλιστούμε και να επιθετούμε στην τάξη που μας καταπνίγει: το πιθανό ξεκίνημα μιας υπερβολικής πρακτικής της ελευθερίας.

αποσπάσματα από το τελευταίο κείμενο «Αι Έντε Κοίτη»
για τη μεταφράση και την ελεύθερη προσαρμογή:

MECANO

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΓΙΑΤΙ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

«το πρώτο φως της αυγής έρχεται μέσα από το πιο βαθύ σκοτάδι»

Μέχρι το βράδυ του Σαββάτου 06/12/08 θα μπορούσαμε να πούμε ότι «jusqu' ici tout va bien» παρακολουθώντας την ατομική πτώση του καθενός από μας πάνω στην έρημο του καπιταλιστικού συστήματος. Μετά ήρθε η πρόσκρουση και μια καταστροφική τρέλλα κατέλαβε μεγάλα κομμάτια της νεολογίας της χώρας. Πρώτα, όπως έχει συμβεί αρκετές φορές στην ιστορία, μίλησαν οι πράξεις. Στην αρχή μίλησε το όπλο ενός μπάτσου, κραυγάζοντας με τον πιο ωμό τρόπο την απέχθεια κάθε είδους εξουσίας απέναντι στο φαινόμενο της ζωής. Με το που κύλησε το αίμα ενός εφήβου, αμέσως μια άλλη κραυγή μεταδόθηκε αστραπιαία από τα Εξάρχεια στο οικονομικό κέντρο της μητρόπολης κι άλλων μεγάλων πόλεων, μια κραυγή αρθρωμένη από καταρρέοντα τζάμια και φλόγες που μετασχημάτιζαν τράπεζες και εμπορικά κέντρα σε ένα σύννεφο οργής που έγραφε ΕΚΔΙΚΗΣΗ.

Δυο μέρες αργότερα τα χριστουγεννιάτικα κέντρα των πόλεων έμοιαζαν ήες και είχαν δεχτεί βομβαρδισμό κατά την διάρκεια ενός πολέμου, ενώ η ήδη καταρρέουσα λόγω της κρίσης οικονομία, δέχτηκε άλλο ένα θανάσιμο πλήγμα στην καρδιά της από ορδές «αλλήλων» που επιδίδονταν σε λεηλασίες εμπορευμάτων. «Η συμφωνία της Βάρκιζας έσπασε, έχουμε πόλεμο ξανά». Μιλάμε για την επιστροφή της ταξικής πάλης στο προσκήνιο και την ήυση στην κρίση: Για εμάς. Και είμαστε ακόμα στην αρχή. Πάμε...

Είμαστε κομμάτι μιας εξέγερσης της ζωής ενάντια στον καθημερινό θάνατο που επιβάλλουν οι υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις. Με την καταστροφική δύναμη που κρύβαμε στα χέρια μας πραγματοποιούμε μια μανιασμένη (αλλά αντιφατική) επίθεση στο θεσμό της ατομικής ιδιοκτησίας. Καταλαμβάνουμε τους δρόμους, αναπνέοντας ελεύθερα παρά τα δακρυγόνα, επιτιθέμενοι στην πιο μισητή εικόνα του εαυτού μας: Στην εικόνα του εαυτού μας ως δούλου των αφεντικών, που στην πιο ακραία του, σικαμερή και δολοφονική μορφή λέγεται μπάτσος. Στήνουμε τέλος ένα γερό οδόφραγμα στην μίζερη κανονικότητα ενός κύκλου παραγωγής και κατανάλωσης. Στην παρούσα συγκυρία, ότι πιο σημαντικό διακυβεύεται είναι η ενίσχυση αυτού του οδοφράγματος απέναντι στον ταξικό εχθρό. Ακόμα όμως κι αν υποχωρήσουμε κάτω από την πίεση των (παρα)κρατικών καθαρχμάτων και στην ανεπάρκεια του οδοφράγματος, όλοι γνωρίζουμε ότι τίποτε στην ζωή μας δεν πρόκειται να είναι ξανά το ίδιο.

Μιλάμε επίσης πάνω στην ιστορική συγκυρία της ανασύνθεσης ενός νέου ταξικού υποκειμένου, που από παλιά κουβαλά την υπόσχεση ότι θα αναλάβει τον ρόλο του νεκροθάφτη του καπιταλιστικού συστήματος. Θεωρούμε ότι το προλεταριάτο δεν υπήρξε ποτέ τάξη εξαιτίας της θέσης του, αλλά αντίθετα συγκροτείται ως τάξη για τον εαυτό της πάνω στο έδαφος της σύγκρουσης με τα αφεντικά, πρώτα πράττοντας και μετά συνειδητοποιώντας την πράξη του. Η ανασύνθεση πραγματοποιείται από ομάδες υποκειμένων που αντιλαμβάνονται ότι δεν έχουν τον έλεγχο πάνω στις ζωές τους, από ομάδες που έχουν στριμωχτεί ή στριμώνονται βίαια στον πάτο του βαρελιού και έχουν μπει σε μια αντιφατική τροχιά ένωσης.

Η μισθωτή εργασία υπήρξε ανέκαθεν ένας εκβιασμός. Σήμερα, επιπλέον, δεν είναι λίγοι οι εργάτες οι οποίοι απασχολούνται ευκαιριακά και επισφαλώς σε τομείς που, ενώ είναι αναγκαίοι για την αναπαραγωγή της καπιταλιστικής κυριαρχίας, δε συμβάλλουν στη δημιουργία οποιασδήποτε κοινωνικής χρησιμότητας. Στους τομείς αυτούς οι ταξικοί αγώνες εξορίζονται από το έδαφος της αυτοδιαχείρισης της παραγωγής, στο έδαφος του γενικευμένου μηλοκαρίσματος και του σαμποτάζ. Την ίδια στιγμή, η αυτοματοποίηση της παραγωγής και η εγκατάλειψη των πολιτικών πλήρους απασχόλησης δημιουργούν ολόκληρες στρατιές ανέργων που ωθούνται στο περιθώριο και

προσφεύγουν στη μαύρη εργασία ή στην οικονομία του εγκλήματος για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Άνεργοι, επισφαλείς εργάτες, μαθητές και φοιτητές που προορίζονται για τις θέσεις των μελλοντικών μισθωτών σκλάβων, αλλοδαποί μετανάστες πρώτης και δεύτερης γενιάς που βιώνουν καθημερινά την περιθωριοποίηση και την καταπίεση συγκρότησαν μαζί με ριζοσπαστικές μειοψηφίες εργατών την κοινότητα των εξεγερμένων του Δεκεμβρίου, η οποία θεμελιώθηκε στην κοινή συνθήκη της αλληλεπίδρασης και της εκμετάλλευσης που χαρακτηρίζει μια κοινωνία βασισμένη στην εργασία-εμπόρευμα. Να υπενθυμίσουμε επίσης ότι τα προέδρια της εξέγερσης είχαν γιορταστεί από τους ακόμα πιο κάτω, από αυτούς που έχουν στερηθεί κάθε χαρά στα κοιτάστρια της δημοκρατίας, τους κρατούμενους των ελληνικών φυλακών.

Το εξεγερσιακό πάρτυ το παρακολουθούν χωρίς να συμμετέχουν, αλλά μέχρι στιγμής και χωρίς να καλούν την αστυνομία να το διαλύσει, οι ιδιοκτήτες του εμπορεύματος εργατική-δύναμη που το είχαν επενδύσει στο χρηματιστήριο της κοινωνικής ασφάλειας και της προσδοκίας εξόδου των απογόνων τους από την μισθωτή σχέση. Με την αντικατάσταση της κοινωνικής ασφάλειας από την αστυνομική ασφάλεια και την κατάρρευση του χρηματιστηρίου της ταξικής κινητικότητας, πολλοί/ες εργαζόμενοι/ες σπρώχνονται σε μια (σημαντική κοινωνικά) ηθική δικαιολόγηση του νεοαπολιτιστικού ξεσπάσματος υπό το βάρος του καταρρέοντος σύμματος της μικροαστικής ιδεολογίας και της κρατικής ύβρεως, χωρίς ακόμα να στρατεύονται ενεργά στην επίθεση εναντίον αυτού του δολοφονικού κόσμου.

Επιμένουν να σέρνουν το κουφάρι τους σε τριμηνιαίες λιτανείες των εργατοπατέρων και να υπερασπίζονται μια θλιβερή συντεχνιακή ηττοπάθεια απέναντι στην ορμητική ταξική επιθετικότητα που ξεπροβάλλει. Αυτοί οι δυο κόσμοι συναντήθηκαν την Δεύτερα 08/12 στον δρόμο και λαμπάδισαν όλη η χώρα. Ο κόσμος της συντεχνιακής ηττοπάθειας κατέβηκε στον δρόμο για να υπερασπιστεί το δημοκρατικό δικαίωμα των διαχωρισμένων ρόλων του πολίτη, του εργάτη, του καταναλωτή να διαμαρτύρονται χωρίς να πυροβολούνται. Δίλημα αλλά τόσο μακριά από την ψευδό-κοινότητα των ατομικοτήτων, ο κόσμος της ταξικής επιθετικότητας κατέβηκε στο πεζοδρόμιο με την μορφή οργανωμένων «συμμοριών» που σπάνε, καίνε, λεηλατούν και ξηλώνουν οδοστρώματα για να πετροβολήσουν τους δολοφόνους. Ό ο πρώτος κόσμος, (όπως τουλάχιστον εκφράζεται από την πολιτική των εργατοπατέρων) τρόμαξε τόσο από την παρουσία του δεύτερου, που την Τετάρτη 10/12 προσπάθησε να διαδηλώσει χωρίς την ενοχλητική παρουσία των «μιασμάτων». Το δίλημμα πάντως για το πώς κατεβαίνουμε στον δρόμο έχει τεθεί: Ή με την δημοκρατική καβάτζα του πολίτη ή με την συγκρουσιακή αλληλεγγύη της παρέας, του επιθετικού μπλοκ, της πορείας που υπερασπίζεται την ύπαρξη του καθενός με «ντου» και οδοφράγματα.

Τα Δεκεμβριανά γεγονότα του 2008 στην Ελλάδα αποτελούν το πιο πρόσφατο επεισόδιο μιας σειράς εξεγέρσεων που σαρώνουν τον καπιταλιστικό κόσμο. Στη φάση της παρακμής της, η καπιταλιστική κοινωνία δεν μπορεί για ούτε καν επιδιώκει να αποσπάσει τη συναίνεση των εκμεταλλευομένων μέσω της ενσωμάτωσης των επιμέρους διεκδικήσεών τους. Γι' αυτό και απομένει μόνο η καταστολή. Με την αναδιάρθρωση που ξεκίνησε στα μέσα της δεκαετίας του '70 (για να αποκρούσει την προλεταριακή ανταρσία που έγινε γνωστή ως «κίνημα του '68»), το κεφάλαιο βρέθηκε αντιμέτωπο με την εξής αντίφαση: ενώ δημιουργούσε μια ανθρώπινη μάζα που αποτελούνταν

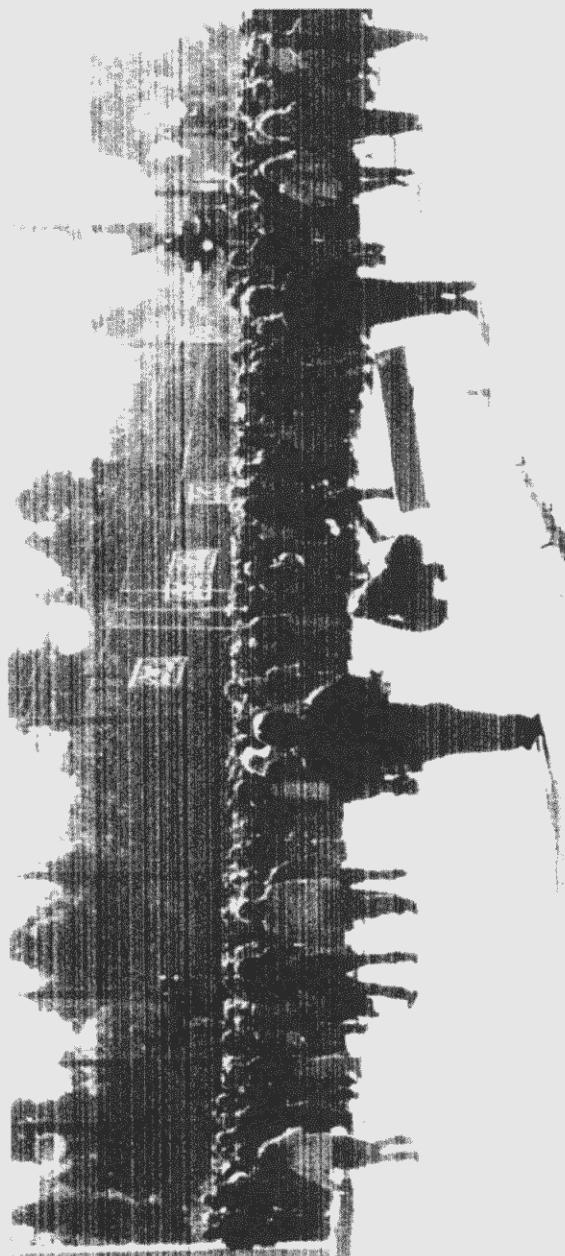
από παθητικούς θεατές—καταναλωτές εμπορευμάτων, έπρεπε ταυτόχρονα να τους στερήσει (με τη συμπίεση των εισοδημάτων τους) τη δυνατότητα για την αγορά αυτών των εμπορευμάτων. Από αυτή την άποψη, δεν είναι δυνατόν να προκαλεί έκπληξη η πεληθσία ενός πολυκαταστήματος στην οδό Σταδίου από ανθρώπους στους οποίους μοιράζονται καθημερινά οι υποσχέσεις μιας απαιτητής καταναλωτικής ευτυχίας ενώ την ίδια στιγμή τους αφαιρούνται τα μέσα για την εκπλήρωση αυτών των υποσχέσεων. Η εξέγερση του Δεκέμβρη δε διατύπησε συγκεκριμένα αιτήματα ή διεκδικήσεις επειδή ακριβώς τα υποκείμενα που την διεξήγαν βιώνουν καθημερινά και, επομένως, γνωρίζουν την άρνηση της κυρίαρχης τάξης να ικανοποιηθεί κάθε τέτοιο αίτημα. Τα ψεύδισμα της αριστεράς που, αρχικά, διεκδίκησε την παραίτηση της κυβέρνησης αντικαταστάθηκαν ταχύτατα από έναν σωληνή τρόπο και από την αγωνιώδη προσπάθειά της να εκτονωθεί το ανεξέλεγκτο εξεγερτικό κύμα. Η απουσία οποιασδήποτε μεταρρυθμιστικής διεκδίκησης αντανακλά μια υφέρπουσα (και ίσως ασυνείδητη ακόμη) διάθεση ριζικής εναντίωσης και ξεπεράσματος των υπαρχουσών εμπορευματικών σχέσεων και δημιουργίας ποιοτικά καινούργιων.

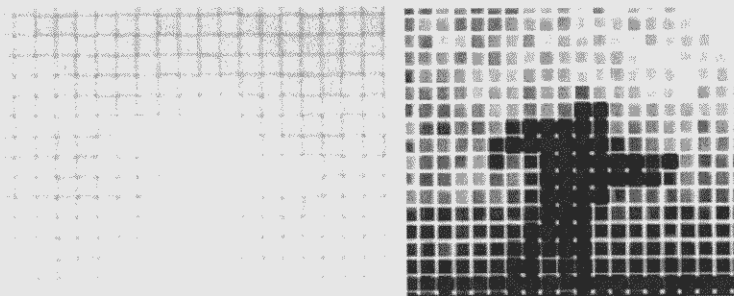
Τα πάντα ξεκινούν και ωριμάζουν στη βία — αλλά τίποτα δε σταματά εκεί. Η καταστροφική βία που εξαπολύθηκε στα γεγονότα του Δεκέμβρη και προκάλεσε το μηλοκάρισμα της καπιταλιστικής κανονικότητας στο κέντρο της μητρόπολης, ήταν μια συνθήκη αναγκαία αλλά όχι επαρκής για τη μετουσίωση της εξέγερσης σε μια απόπειρα κοινωνικής χειραφέτησης. Η αποσταθεροποίηση της καπιταλιστικής κοινωνίας είναι ανέφικτη χωρίς την παράλυση της οικονομίας — δηλαδή χωρίς τη διατάραξη της λειτουργίας των κέντρων παραγωγής και διανομής, μέσω του σμηντάζ, των καταλήψεων, των απεργιών. Η έλλειψη θετικής, δημιουργικής πρότασης για μια διαφορετική μορφή οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων υπήρξε — μέχρι στιγμής — κάτι παραπάνω από εμφανές. Παρόλα αυτά, η εξέγερση του Δεκέμβρη πρέπει να γίνει κατανοητή στο ιστορικό πλαίσιο μιας ευρύτερης διαδικασίας ανασυντάξης της ταξικής πάλης που εξελίσσεται σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτή η διαδικασία καλείται να συνεχιστεί και να επιδιώξει μια ποιοτική εμβάθυνση των θετικών περιεχομένων της προκειμένου να καταστεί πραγματικά επικίνδυνη και δυνητικά απελευθερωτική. Μια σειρά από κινηματικές πρακτικές — οι οποίες έχουν ήδη εφαρμοστεί στοιχειωδώς σε πολλές χώρες όπου εκτυλίχθηκαν πρόσφατα σημαντικές ταξικές συγκρούσεις — προτάσσουν και πραγματώνουν σε εμβρυακό επίπεδο εκείνη την ανθρώπινη κοινότητα που καταργεί και υπερβαίνει δημιουργικά τις αλληλοτριτωτικές εμπορευματικές σχέσεις: τα σχολεία που καταλαμβάνονται από τους μαθητές ώστε να χρησιμοποιηθούν ως ορμητήρια για την επανοικειοποίηση του δρόμου και των δημόσιων χώρων εν γένει• τα δημόσια αντιμαθήματα που οργανώθηκαν στο πλαίσιο του πρόσφατου κινήματος φοιτητών-επισφαλών στην Ιταλία, θέτοντας αφειδώς τη γνώση στην υπηρεσία της συγκροτούμενης κοινότητας• οι συλλογικές απαλλοτριώσεις σε σουπερμάρκετ και βιβλιοπωλεία και η συλλογική ζωή στις καταλήψεις σε ένα πλαίσιο αυτοεκπληρώσεως των αιτημάτων για δωρεάν σίτιση, στέγαση, βιβλία• η ριζική αμφισβήτηση των σχέσεων ιδιοκτησίας, η συνεργασία και η αλληλοβοήθεια στη θέση της ατομικής ιδιοποίησης (και κάποιες φορές μεταπώλησης) των εμπορευμάτων που απαλλοτριώνονται• οι συνελεύσεις γειτονιάς που συντονίζονται, ξεκινώντας από την ενασχόληση με τοπικά ζητήματα, προεικονίζοντας έτσι μια κοινωνία όπου οι αποφάσεις παίρνονται και εκτελούνται χωρίς τη μεσολάβηση οποιασδήποτε διαχωρισμένης εξουσίας (βλ. και εξεγερμένη Οακάκα)• οι δωρεάν μετακινήσεις με τα μέσα μεταφοράς και τα *déménages* (εισβολή σε γραφεία ευρέσεως εργασίας και μεταφορά του εξοπλισμού τους στους δρόμους) που

πραγματοποιήθηκαν συστηματικά κατά τη διάρκεια του 'αντι-CPE' κινήματος στη Γαλλία. Τέτοιες (και αναρίθμητες άλλες, που θα γεννηθούν από την ατομική και συλλογική ευφυΐα) είναι οι πρακτικές που μπορούν να εμπλουτίσουν και να γονιμοποιήσουν τις δυνάμεις της άρνησης, έτσι ώστε να αρχίσει να σκιαγραφείται μέσα από τη θύλη της εξέγερσης η ποθητή μορφή μιας ελεύθερης, κομμουνιστικής κοινωνίας.

Κάνουμε ότι μπορούμε για να μην εγκαταλείψουμε τις καταλήψεις και τους δρόμους, γιατί δεν θέλουμε να γυρίσουμε σπίτια μας. Γινόμαστε σκυθρωποί και δυστυχισμένοι στην «πραγματική» σκέψη ότι αργά ή γρήγορα θα αναγκαστούμε να επιστρέψουμε στην κανονικότητα. Πλημμυρίζουμε από ευτυχία στην σκέψη ότι είμαστε στην αρχή μιας ιστορικής διαδικασίας ανασυντάξης της ταξικής πάλης, που αν το θελήσουμε, αν το παλέψουμε, αν το πιστέψουμε, δύναται να μας οδηγήσει στην έξοδο από την κρίση, στην επαναστατική απόδραση από το σύστημα.

Προλητόριοι από την κατειλημμένη ΑΣΟΕΕ

Απόσπασμα από προκήρυξη της συντακτικής ομάδας του περιοδικού «Ανεπίκαιρα» από την Αγία Παρασκευή.

...ο αναρχικός χώρος ούτε μπορούσε αλλά ούτε και ήθελε να παίξει καθοδηγητικό ρόλο στην αυθόρμητη αυτή εξέγερση. Είναι πραγματικά βλακώδες να πιστεύει, αν το πιστεύει κανείς, ότι οι αναρχικοί ήταν οι μόνοι που συγκρούστηκαν αυτές τις μέρες. Άνθρωποι με εντελώς διαφορετικές κουλτούρες και βιώματα βρέθηκαν στα οδοφράγματα και σε κάθε μορφής διαμαρτυρία.

Όσο πρωτόγνωρη όμως ήταν η συμμετοχή και η εξεγερτική διάθεση του κόσμου, άλλο τόσο εκκωφαντικά προβλέψιμη ήταν η στάση των καθεστωτικών ΜΜΕ, τα οποία ούτε τώρα ηρωτοτύπησαν, επιβεβαιώνοντας ξανά και ξανά το συνένοχο, δουλικό, ανδραστικό τελικά χαρακτήρα τους. Αν ήμασταν στη Γαλλία θα μας αποκαλούσαν εξεγερμένους. Μια πιο ψυχράτη ματιά θα έκανε αυτονόητη αυτή την υποκριτική τους στάση. Μια ματιά σαν αυτή που παρέχουν τα διεθνή μέσα, τα οποία εντάσσουν την εξέγερση σε ένα συνοδικότερο πλαίσιο. Είναι αλήθεια πως αυτοί που έχουν να βγουν από τα γραφεία τους εδώ και πολλά χρόνια είναι αδύνατο να καταλάβουν τι συμβαίνει αυτές τις μέρες και από ποιους. Κάθε προσπάθεια ανάλυσης της ιδιοσυγκρασίας του «κουκουλοφόρου» προκαλεί γέλιο και θλίψη. Γιατί και η γελοιότητα έχει τα όριά της (ήθελε τώρα).

Σαν ορκισμένοι θεματοφύλακες του καθεστώτος που είναι λοιπόν, το βράδυ της δολοφονίας έσπευσαν πρώτοι να τη δικαιολογήσουν με τη γνωστή επιχειρηματολογία τους (ο αστυνομικός δεχόταν επίθεση, πυροβόλησε στον αέρα κτλ). Έβα όμως που έξω από την εικονική ζωή τα νέα κυκλοφορούν πιο γρήγορα και έτσι ύστερα από λίγο, αφού απέτυχαν να κουκουλώσουν την υπόθεση, τα γύρισαν, σε μια προσπάθεια τουλάχιστον να μην προκαλέσουν περισσότερο αλλήλ και να υποκριθούν τους ανθρώπους με αίσθηση του δίκαιου. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να έρθουν αλλά λίγο πιο κοντά στο Όσκαρ. Οι εξεγερμένες συνειδήσεις που άρχισαν να κατακλύζουν τους δρόμους απέδειξαν ότι η τρομοκρατία των ΜΜΕ μπορεί να σπάσει.

Από την επόμενη μέρα ξαναγύρισαν στο γνώριμο ρόλο τους. Συνεχής αναφορά στις ζημιές και τις καταστραμμένες περιουσίες. Διαχωρισμός της βίας από τη διαμαρτυρία ανθρώπων (σύμφωνα μ' αυτούς, σωστή διαμαρτυρία είναι μόνο αυτή που δεν ενοχλεί κανέναν άρα δεν την εισπράττει κανένας). Κατακλυσμός των τηλεοπτικών οθονών από όλες τις αποχρώσεις της δεξιάς. Υπεράσπιση των αστυνομίας ξανά. Μέχρι και τη φιλολογία περί εξοστρακισμού της σφαίρας επανέφεραν. Εκεί όμως που έκαναν πιο σαφή την αντιδραστική θέση τους στο μέτωπο που άνοιξε ήταν όταν δικαιολόγησαν και βάφτισαν για άλλη μια φορά «αγανακτισμένους πολίτες» τους παρακρατικούς, χρυσαυγίτες και οννεδίτες που επιτέθηκαν στους εξεγερμένους στην Πάτρα, τη Λάρισα και αλλού. Και για την ιστορία (της αποσάφηνισης του ρόλου τους), ο δημοσιογράφος του «Ελεύθερου» Τύπου που φωτογράφησε τον ΜΑΤατζή στην Αλεξάνδρας με προτεταμένο όπλο απολύθηκε.

Η προκήρυξη αυτή μοιράστηκε σε τέσσερις χιλιάδες αντίτυπα στους δρόμους της Αγίας Παρασκευής, στα πλαίσια των κινητοποιήσεων στο Χαλάνδρι και ως ένθετο στο τελευταίο τεύχος του περιοδικού. Παραλείπεται εδώ το πρώτο μέρος της προκήρυξης, μια που σ' αυτό γίνεται τόσο μια πρόχειρη καταγραφή της πληθώρας «μεμονωμένων» γεγονότων αστυνομικής κτηνωδίας των τελευταίων ετών, όσο και μια απόπειρα παρουσίασης του χρονικού της εξέγερσης ως τις 12 Δεκεμβρίου. Κατά συνέπεια, μια ακόμα παράθεση τους σ' αυτές τις σελίδες περιττεύει.

Είναι κάτι παραπάνω από σαφές πως για εμάς, δεν μπορεί να αποτελεί πρόταση για δράση και πολύ περισσότερο για οργάνωση της κοινωνίας όπως την οραματιζόμαστε η βία προς κάθε κατεύθυνση, οι καταστροφές μικρομάζων και το πηλάτισκο σ' αυτά. Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά άλλωστε, αφού μια υλική καταστροφή αρχίζει και τελειώνει την ίδια στιγμή και ελάχιστη σημασία έχει, πέρα από συμβολική, για τη συνέχιση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Εκείνο που είναι σίγουρο όμως είναι πως άσχετα με αυτή την άποψη, η έκρηξη της κοινωνικής οργής εκφράζεται μέσα στα πλαίσια της εξέγερσης, μιας εξέγερσης που ξεπερνά ακόμα και αυτούς που την ευαγγελίζονται και πλέον γίνεται υπόθεση υποκειμένων από όλες τις κοινωνικές και ταξικές διαστρωματώσεις (υπάρχουν και τέτοιες). Υπό αυτές τις συνθήκες και άσχετα με τη γνώμη του καθενός, δεν θα ήρθε να μας εκπλήσει το γεγονός ότι άνθρωποι απαλλοτριώνουν εμπορεύματα, τη στιγμή που η απαλλοτρίωση της εργατικής τους δύναμης δεν τους επιτρέπει τη νόμιμη απόκτησή τους. Παρόμοια μπορούν να ερμηνευθούν και οι καταστροφές. Η εξέγερση εμπεριέχει την οργή. Αλλά συμβαίνει.

Το να χρησιμοποιείς τέτοιου είδους αντιπικιρήματα στην προσπάθειά σου να μειώσεις ή να απονομηματοδοτήσεις τα γεγονότα είναι απλός και ξεκάθαρος λαϊκισμός. Σ' αυτό το πνεύμα, εναλλακτικά μπορούμε να προτείνουμε να πληρώσουν εδώ και τώρα τις ζημιές στα καταστήματα ο δολοφόνος Επαμεινώνδας Κορκονέας, ο συνεργός Βασίλης Σαραλιώτης και η πολιτική ηγεσία που τους ενθάρρυνε.

Εκείνοι όμως που δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα να μιλούν για ζημιές είναι οι εξουσιαστές και οι δημοσιογράφοι – προπαγανδιστές τους. Καταδικάζουν τις μαζικές κλοπές λάπτοπ, ρούχων και γυαλιών και τις καταστροφές μαγαζιών, επικαλούμενοι μάλιστα μέχρι και το εργασιακό μέλλον των εργαζομένων σ' αυτά. Την ίδια στιγμή, προωθούν νέα μέτρα στην κατεύθυνση της οργανωμένης και νόμιμης ληστείας σε βάρος των μικρομεσαίων για τους οποίους χύνουν ποτάμι τα δάκρυα. Κουκουλίζουν το ένα σκάνδαλο μετά το άλλο. Ρίχνουν στις πλάτες του κόσμου το βάρος για την οικονομική επανάκαμψη των μεγάλων τραπεζών που διέχονται κρίση και κέρδη τους. Φροντίζουν αδιάκοπα για την οικονομική εξαθλίωση των εργαζομένων μέσα από εξοντωτικές εργασιακές μεταρρυθμίσεις. Πλουτίζουν. Βαθαίνουν την ταξική αλλά και κοινωνική ανισότητα, αυτήν που γεννά την οργή η οποία δεν θα κάνει διάκριση σε μικρή, μεσαία ή μεγάλη βιτρίνα.

Για αύριο τα πάντα είναι ανοιχτά, όχι μόνο γιατί αυτός ο γλοιώδης λακές Αλέξης Κούγιας ρίχνει λάδι στη φωτιά με τις παρτιζανίες και το θέλημα του θεού, όχι μόνο γιατί πάνε να θάψουν και πάτη το θέμα και να ελαφρύνουν τους φονιάδες, την ίδια στιγμή που προφυλακίζουν τους συλληφθέντες αγωνιστές, οι οποίοι πρέπει να έχουν την αλληλεγγύη μας. Αλλά γιατί η αντίσταση έχει χιλιάδες εκφάνσεις και οι επιτιθέμενοι νεοπαίοι που σήμερα καταλαμβάνουν τα σχολεία και τις σχολές τους δηλώνουν πως παίρνουν τα πράγματα στα χέρια τους.

Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε.

«...Πειραματιζόμαστε ακόμα μέσα στο σκοτάδι. Το πιο ισχυρό όπλο που διαθέτει η κοινωνία είναι η ικανότητά της να εμποδίζει να ανακαλύπτουμε τα όπλα που ήδη έχουμε – τον τρόπο χρήσης τους. Οφείλουμε να πραγματοποιήσουμε μια «ανάλυση των αντιστάσεων» πάνω στην ίδια την κοινωνία, ερμηνεύοντας βασικά όχι το περιεχόμενο της αλλά τις αντιστάσεις της στην «ερμηνεία». Κάθε ανατρεπτική πράξη είναι πειραματική, όπως μια χειρονομία του παιδιού στην τυφλόμυγα - κατανοώντας την ιστορία, μαθαίνουμε να την καταλαβαίνουμε. Παίζοντας ενάντια στο σύστημα ανακαλύπτουμε τις αδυναμίες του, τα σημεία στα οποία αναδρά. Σε τελευταία ανάλυση, αυτό ήταν πραγματικά το περιεχόμενο των «derives». Είναι άραγε σύμπτωση που η σύγχρονη κριτική της πολεοδομίας και του θεάματος γεννήθηκε από τις «ψυχογεωγραφικές» έρευνες της δεκαετίας του 50; Μαθαίνουμε με μεγαλύτερη ακρίβεια πώς λειτουργεί το σύστημα παρατηρώντας πώς λειτουργεί πάνω στους πιο επικίνδυνους εχθρούς του. Το επαναστατικό κίνημα είναι ένα εργαστήριο που τροφοδοτείται με το δικό του υλικό. Όλα τα είδη της αλλοτρίωσης επανεμφανίζονται εκεί με μία συμπυκνωμένη μορφή. Οι αποτυχίες του είναι επίσης φλέβες που περιέχουν τα πιο πολύτιμα μεταλλεύματα. Η πρώτη του υποχρέωση είναι να εκθέτει πάντα την ίδια του τη μιζέρια που θα είναι συνεχώς παρούσα, είτε με τη μορφή καινούριας μιζέριας που δημιουργείται από τις ίδιες του τις επιτυχίες. Όταν ο διάλογος θα είναι οπλισμένος, θα μπορέσουμε να δοκιμάσουμε την τύχη μας στο πεδίο του θετικού. Ως τότε η επιτυχία μιας επαναστατικής ομάδας είναι ή τετριμμένη ή επικίνδυνη. Ακολουθώντας αυτό την εμπορευματική παραγωγή οφείλουμε να μάθουμε να σφυρηλατούμε οργανώσεις των οποίων το πέσιμο στην αχρηστία θα έχει προβλεφθεί. Στην επανάσταση χάνουμε όλες τις μάχες εκτός από την τελευταία. Ο σκοπός μας είναι να αποτυγχάνουμε δεκάχαρα αμέτρητες φορές. Οτι το τμηματικό έχει το αναπαυτήριο του, τη θέση του μέσα στο θέαμα. Αλλά η κριτική που θέλει να καταργήσει τον Μεγάλο Ύπνο δεν μπορεί «να βρει πουθενά ανάπαυση». Γίνετε αμείλικτοι με το παρελθόν σας και με όσους θέλουν να σας κρατήσουν σ' αυτό»

Ανατύπωση για το λογαριασμό της
Ανοιχτής επιτροπής των λυσσασμένων
Αθήνα 20 Νιβόζ 2008

κείμενο που
μοιράστηκε
σε παρέμβαση
που έγινε στην
πρεμιέρα του
έργου “Ρομπέρτο
Τσούκο” στο
εθνικό θέατρο

Αφού έχετε απενεργοποιήσει τα κινητά σας τηλέφωνα
ενεργοποιήστε τη συνείδησή σας.
Η βία του Ρομπέρτο Τσούκο δεν αναπαριστάται, τη ζούμε κάθε μέρα.
Για εσάς που παράγετε αυτή την παράσταση και για εσάς που την
καταναλώνετε τα λόγια του Τσούκο δεν λέγονται σε πρεμιέρες υποκρισίας
αλλά γίνονται πράξη καθημερινά στους δρόμους.
Όσοι από εσάς έχετε την οποιαδήποτε σχέση με το κείμενο είτε
είστε ηθοποιοί, είτε θεατές σας καλούμε να βγείτε από τα κλουβιά σας
και να ακολουθήσετε αυτό που συμβαίνει αυτές τις μέρες.

Για την ανθρώπινη συνείδηση
και την ελευθερία
αυτών που αγωνίζονται

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΕΧΕΙ ΜΑΡΑΖΩΣΕΙ
Η ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΔΙΑΤΑΡΑΧΘΗΚΕ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΜΠΟΡΕΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΝΑ ΣΩΠΑΣΟΥΝ ΤΑ ΠΟΛΥΒΟΛΑ
ΟΜΩΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ
ΠΟΥ ΤΣΑΚΙΖΕΙ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ

ΜΠΑΤΣΟΙ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΔΕΙΩΜΑΤΟΥΧΟΙ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ ΑΝΟΙΧΤΑ

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ

ΣΕ ΠΟΛΥ ΛΙΓΟ

και για πάντα